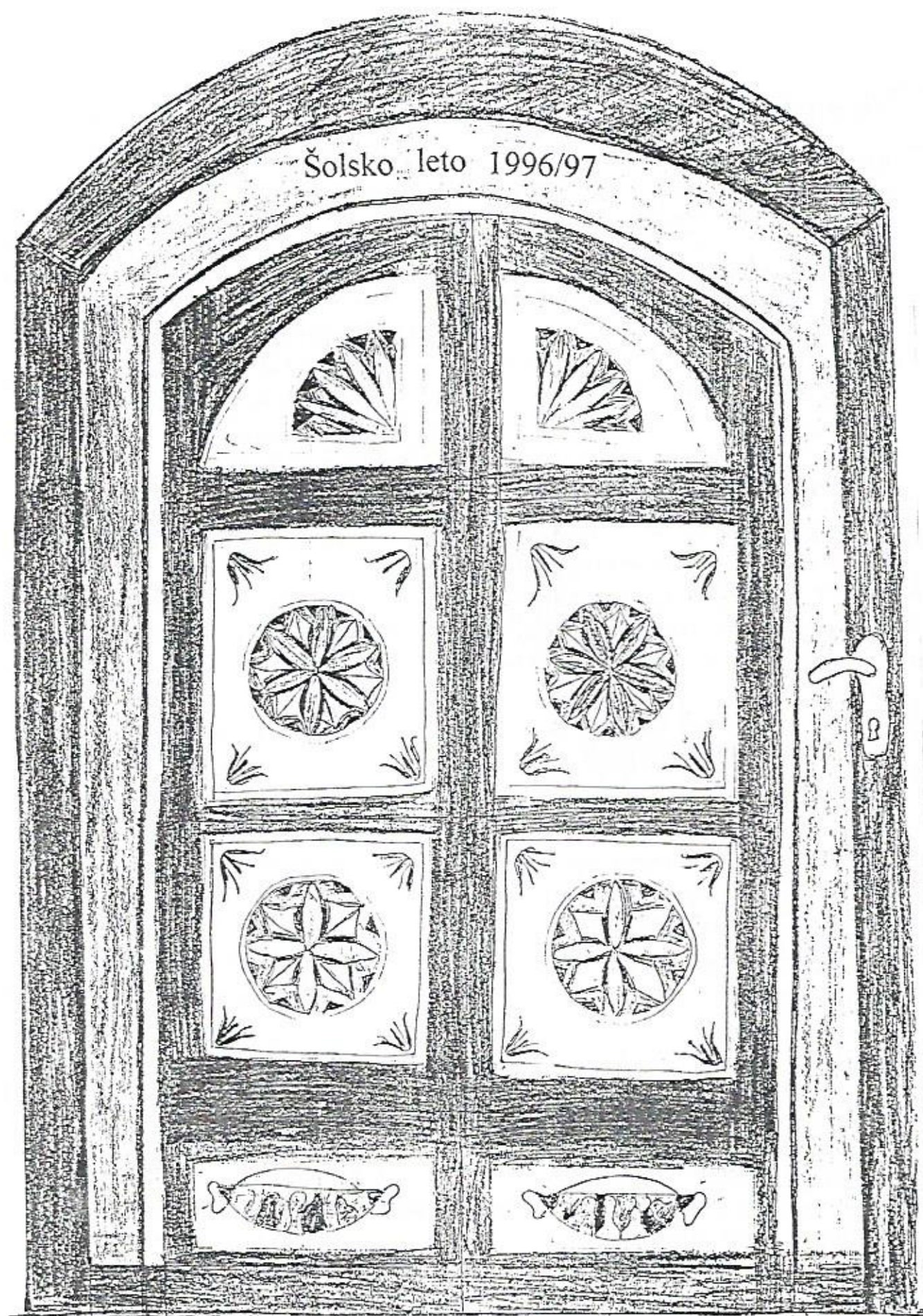

Alja Uršnik, 7. d

VSEBINA	STRAN
Ravnateljve besede	3
Spomini prejšnjih ravnateljev naše šole	4, 5
Vrata	6
Besede naših upokojenk	7
O prvošolčkih in oni nam	8
Želje drugošolčkov	9
Babice so bile zelo zgovorne, dedki nekoliko manj	10, 11
Moja babica ...	12, 13
Starši o svojem šolanju	14, 15
Starši o šolanju	16, 17
Spomini	18, 19
Prisluhnimo staršem učencev 7. C	20, 21
Navaden šolski dan	22, 23
Naših osem let	24, 25
Učitelji danes	26
Šola naše domišljije	27
Nasmejana šola	28
Razvedrilo	29

SAMORASTNIK ŠT. 2

ŠOLSKO LETO 1996/97

LITERARNO GLASILO OŠ PREŽIHOVEGA VORANCA RAVNE NA KOROŠKEM

MENTORICA: VANJA BENKO

UREDILI IN RAČUNALNIŠKO OBLIKOVALI: KAJA BREZOČNIK, MARKO LAZNIK, ANA RANC, VANJA VRAVNIK, IGOR RANC, VASJA KNUPLEŽ, GREGA KORDEŽ,

ŽIVA BEBER - VOVK IN TINA SAKAČ

JANKO ZORMAN

LIKOVNA OPREMA: IZDELKI, KI SO NASTALI PRI LIKOVNI VZGOJI NA VIŠJI STOPNJI

TRIDESET LET V ŽIVLJENJU ŠOLE...

... pomeni obdobje, v katerem iz fanta zraste mož, iz dekleta žena. Človek v tem času preživi otroštvo - čas iger in brezskrbnosti, šolanje - čas dojemanja in iskanja, ko pa odraste telesno in duhovno, začne ustvarjati.

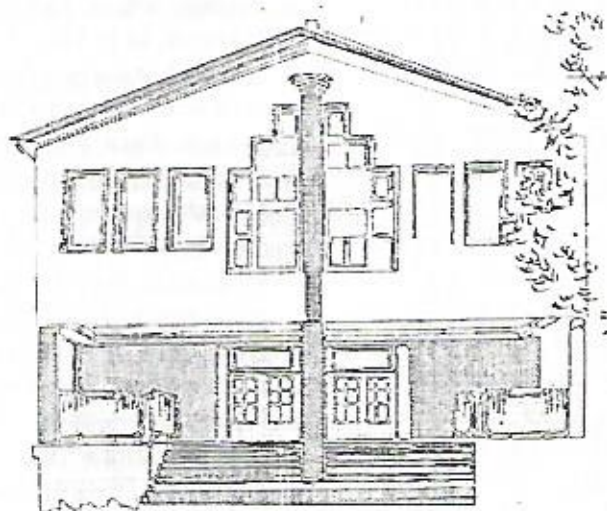
Čas šolanja je obdobje, ko človek potrebuje vzornike, učitelje ter veliko zaupanja in ljubezni. Usodo mu sicer še skušajo prikrojevati drugi, a mlad človek se vedno bolj odločno postavlja na svoje noge, išče svojo pot, po kateri bo hodil skozi življenje, in svoje smisle, ki mu bodo to pot naredili takšno, kakršno sanja nekje v svoji podzavesti.

Kaj pa pomeni trideset let za življenje šole? V teh treh desetletjih se je naša šola dejavno razvijala, rastle in utripala s krajem. Kje so že tisti časi, ko so jo ustanovili v stari ravenski šoli, v starem mestnem centru, jo nato razdelili na dve začasni lokaciji (stara šola in pribežališče na ravenski gimnaziji), dokler ni naposled jeseni leta 1966 ponosno sprejela prve generacije v novozgrajenih prostorih, kjer živimo, delamo ter si delimo skrb in veselje učitelji in učenci sedanjih generacij. Ob prostorskih problemih je v tem časovnem razdobju naša šola previharila celo serijo reorganizacij osnovnega šolstva vključno do celodnevne šole in do zamisli devetletne šole. V teh pomladnih dneh pa so tudi najmlajši učenci lahko zapustili prostore stare in resnično dotrajane osnovne šole v trgu in se preselili v prijazne, svetle učilnice v prizidku šole.

Vse, kar je bilo v tridesetih letih ustvarjenega, pa je bilo odvisno od ljudi, ki so vdihovali šolskemu življenju dušo, zato ne bomo nikoli pozabili zaslug nekdanjih šolskih ravnateljev gospoda Borisa Feldina, gospoda Ivana Janka in gospoda Franca Volentarja. Tudi zasluge vseh nekdanjih in sedanjih učiteljev so neizbrisno vtisnjene v mozaik, ki zaokroža našo obletnico.

In ker šola brez učencev ni šola, kaj šele tople in prijazen drugi dom, smo se dolžni zahvaliti tudi vsem generacijam, ki so od leta 1966 naprej drgnile šolske klopi na šoli, ki je leta 1977 dobila ime po našem rojaku, pisatelju Prežihovem Vorancu. Tudi njihova zasluga je, da je šel njen sloves po vsej Sloveniji.

Zato naj sklenem uvodne misli ob spominski obletnici s preprosto, a pristrčno zahvalo: Hvala vsem, ki ste s svojim delom kakorkoli pomagali povzdigniti ugled naše šole. Ali si lahko ob tem jubileju zaželimo še kaj lepšega?!

Ravnatelj:

Stane Osojnik, prof.

S P O M I N I

PREJŠNJIH RAVNATELJEV NAŠE ŠOLE

Mesto ravnatelja Osnovne šole Prežihovega Voranca Ravne sem prevzel v šolskem letu 1974/75 in sem jo vodil kot ravnatelj polnih 18 let, vse do pomladi leta 1992. Na čas dela v tej šoli in na čas, ko sem bil ravnatelj šole, me spominjajo nepozabna doživetja, radosti in delovni uspehi. Veliko je bilo trenutkov, ko sem se skupaj z delavci in učenci šole veselili, saj smo dosegli mnoge uspehe, ki bodo ostali kot mejniki v razvoju šole.

V kolektivu, ki sem ga vodil, je bilo mnogo učiteljev, ki so kot učenca učili in vzgajali tudi mene. Bili so mi vzor in usmerjevalci pri mojem pedagoškem delu. Njim se ob tej priložnosti iskreno zahvaljujem za vse, kar so dali meni in kar so pomenili učencem.

Ponosen sem na kolektiv delavcev in učencev, ki sem ga vodil, saj smo skupaj v tistem času dosegli mnoge zmage, ki jih ne bi uspeli, če ne bi bilo prav v vsakem članu kolektiva toliko entuziazma, pedagoškega optimizma, zagnanosti za delo in znanja. Med vsemi nami je prevečala toplina odnosov, človečnost in velika želja po uspehu. Ne bi uspel naštetih mnogih učencev šole, ki so po končani osnovni šoli uspešno nadaljevali svojo pot in jih danes srečujemo na najrazličnejših področjih, kjer so se uveljavili in kjer so dosegli ter dosegajo vrhunec človeške ustvarjalnosti.

V času mojega ravnateljstva se je družina osnovnih šol, ki nosijo ime Prežihovega Voranca, povečala s pet na sedem. Prežihovim šolam sta se pridružili še dve osnovni šoli v zamejstvu, in sicer šola v Dolini pri Trstu in Doberdobi. Z veseljem se spominjam nepozabnih srečanj Prežihovih šol.

Kljub spremenjenim pogojem, ko so zgradili OŠ na Javorniku, je ostal na Ravnah v osnovni šoli izmenski pouk vse do današnjega svečanega trenutka. Šele današnji dan, ki prav gotovo pomeni praznik in mejnik za šolstvo, bo pogoje za vse učence na Ravnah izenačil.

Skupaj z vsemi vami, dragi učenci in spoštovani pedagoški ter ostali delavci OŠ Prežihovega Voranca na Ravnah, se veselim trenutka, ki je pred vami. Skupaj z vami doživljam svečani trenutek in veliki dogodek. Nove učilnice ne pomenijo le povečanega

šolskega prostora, ampak vsem pomenijo izziv, da boste lahko izkoristili idealne pogoje za doseganje še kvalitetnejšega znanja, ki ga boste v življenju potrebovali.

Najbolj se veselim skupaj z najmlajšimi, z učenci 1. in 2. razredov, ki se bodo preselili iz skoraj razpadajoče stare šolske stavbe, v prečudovite svetle učilnice. Sončni žarek, ki bo z današnjim dnem posijal na vsakogar izmed vas, bo prinesel v vaša srca toliko toplote, da jo boste lahko črpali vse življenje.

Vsem delavcem šole želim v prihodnjih letih dosti uspehov, vam, dragi učenci pa prijetno počutje, ustvarjalno delo ter veliko, veliko lepih ocen.

Franc VOLENTAR

V teh dneh boste dobili nove šolske prostore.

Ob tem obujam spomine na čas, ki sem ga preživel z učenci, učitelji in starši vaše šole pred dvajsetimi, tridesetimi leti. Bil sem ravnatelj osnovne šole Prežihovega Voranca v letih od 1966 do 1974.

V novo stavbo šole na Gozdarski poti smo se vselili jeseni 1966. leta. Takrat sta se združili dve osnovni šoli na Ravnah. Prva je imela prostore v trgu, druga je bila najemnica gimnazije. Novo šolo so nam "podarili" delavci železarne in prebivalci Raven. Za tisti čas je bila zelo sodobna. Dobili smo specialne učilnice za kemijo, fiziko, glasbeno vzgojo, tehnični pouk in gospodinjstvo. Učilnice smo postopno opremljali, knjižnico pa bogatili z nakupi novih knjig. Učitelji so z ljubeznijo in prizadevnim delom izkoristili boljše pogoje vzgoje in izobraževanja ter s tem prispevali k razvoju in napredku učencev. Znanje in pedagoški eros učiteljstva sta prinašala stoteren sad.

Spominjam se tudi srečanja Prežihovih šol na Ravnah, ki je bilo ob 20-letnici smrti rojaka in slovenskega pisatelja Prežihovega Voranca. V treh sončnih majskih dneh, ko sta se še Uršlja gora in Peca bleščali v snegu, so Ravenčani z ljubeznijo gostili učence šol z istim imenom. Ob slovesu mi je rekla učiteljica - gostja: "Pisatelj Prežihov Voranc je postajal vedno bolj naš. Korošci so nam ga poklanjali v kulturno dediščino z ognjem zanosa, ljubeznijo in spoštovanjem. Čutiti je bilo moč in odločnost koroškega človeka, ki že stoletja kljubuje vsakomur, ki mu krati pravico do svobodnega življenja in ustvarjanja."

Morda so tistega leta 1970 obiskovali osnovno šolo na Ravnah tudi vaši starši, barajte jih?!

Srečanja osnovnih šol na Ravnah sem se spomnil, ker je bilo to prijetno doživetje, kvalitetna kulturna predstavitev šole in izraz gostoljubja ljudi na Koroškem.

Dragi učenci!

V osnovni šoli postavljamo temelje svoji izobrazbi in vzgoji. Sledili boste množici ključavničarjev, livarjev, tehnikov, inženirjev, medicinskih sester, zdravnikov, učiteljc in drugih, ki so nekoč že hodili v to šolo. Želim, da bi si pridobili v osnovni šoli dobre osnove za svoje nadaljnje šolanje, razvili svoje sposobnosti, ustvarjalnost in humanost. Učite se radi, ne zanemarite svojih darov in bistrice svoj um! Danes je treba veliko znati, zastarelo znanje nenehno zamenjujemo z novim, sodobnim, bolj popolnim. Tudi v težjih ekonomskih časih, kakršni so tudi danes, nam lahko veliko pomagajo prav znanje, ustvarjalnost in optimizem. Želim, da prijetno živite, se učite in delate v novih učilnicah.

prof. mag. Ivan JANKO

Pomladi 1959 je bilo razpisano mesto ravnatelja novo ustanovljene I. Osnovne šole Ravne na Koroškem (na stari šoli). Po moji prijavi so se pri nas oglasili predstavniki občine, mi predstavili razmere ter izrazili željo, da bi prišel na Ravne. Povabljen sem bil na ogled in razgovor. Odločil sem se, da sprejemem razpisano delovno mesto.

Prvi vtisi in odnosi so bili zame nekaj novega in vzpodbujajočega in vse to je tako tedaj in pozneje vplivalo na to, da sem se ves čas svojega delovanja počutil prijetno, sproščeno, nekako domače in se kmalu vključil tudi v življenje in delo v kraju, občini, na prosvetnem in kulturnem področju.

Poleti 1966. leta je bila zgrajena nova šola na Čečovju.

Ob tem sem predlagal, da bi novo šolo vodil novi ravnatelj, ker bi bil nepristranski, oba takratna ravnatelja pa bi postala pomočnika. Predlog so sprejeli in za novega ravnatelja je bil imenovan Ivan Janko, oba ravnatelja pa sta postala pomočnika.

Novo šolsko leto 1966/67 so učitelji začeli v enotni osnovni šoli. Formalno se je šola imenovala Osnovna šola Ravne na Koroškem, dokler ni bila opravljena procedura imenovanja šole. V začetku leta

1967 so jo poimenovali kot OŠ Prežihovega Voranca.

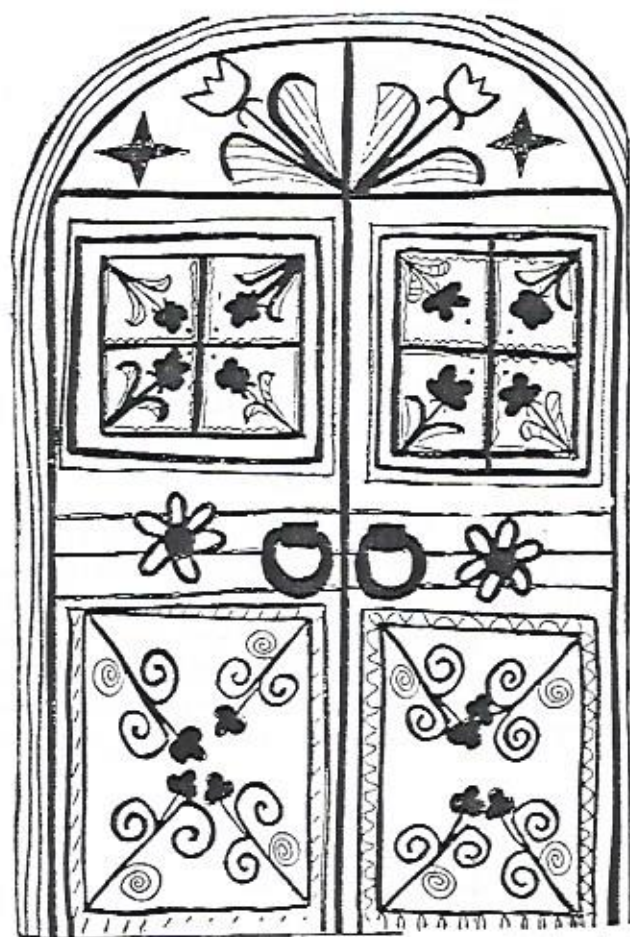
Kasneje sem na Koroškem prevzel še nekaj pomembnih funkcij na področju vzgoje in izobraževanja. Vedno sem bil ponosen, vesel in zadovoljen, da sem lahko delal v takem okolju, v takih razmerah in s takimi ljudmi. Rad se spominjam tega svojega življenjskega obdobja. Posebej se mi je vtisnilo v spomin prizadevanje prof. Kotnika in pisatelja Suhodolčana za prvo bralno značko v Sloveniji, ki so jo poimenovali po Prežihovem Vorancu. Ta akcija je doprinesla k poznavanju slovenskega dela Koroške širom po domovini.

Leta 1976 sem odšel v Maribor, kjer sem deloval v družbenih organizacijah in pokrival šolstvo in kulturo, neprofesionalno pa sem urejal štipendijsko politiko v Sloveniji ter pozneje vodil posebno izobraževalno skupnost za šolstvo v Sloveniji.

Vse to sem omenil zato, ker menim, da so mi vzpodbudo za delovanje dali prav na Koroškem tako družbeni delavci, občani in sodelavci na šoli. Naj ne zveni kot fraza, če rečem, da sam brez takih ljudi na Koroškem ne bi mogel dati toliko od sebe.

Jeklarji so kalili jeklo, Korošci so kalili in oblikovali mene. Vedno se rad spominjam na te čase.

Boris FELDIN

Skozi osnovnošolska VRATA vstopimo, ko prvič pridemo v šolo kot osnovnošolci. In skozi ista VRATA ob koncu obveznega šolanja odidemo.

Spet pa lahko vstopamo skozi ta VRATA, iščemo nasvet ali pomoč za svojega otroka, zaposlitev...

Poznamo pregovor, da skozi okno gledamo v svet in lahko bi rekli, da skozi VRATA odidemo v svet.

VRATA so nasploh skoraj vsepovsod: doma, v šoli, trgovini, na avtu...

Vsak dan stopamo skozi mnoga VRATA, jih odpiramo in zapiramo. Pred mnogimi se sploh ne ustavimo, enostavno primemo za kljuko in vstopimo. Za vsakimi VRATI pa nekaj doživimo, presenečenje, vsakdanjost. Nekatera VRATA pa je včasih prav težko odpreti. In šele takrat se zavemo in si rečemo: »Stojim pred VRATI! Le kaj naj zdaj? Naj vstopim ali ne?« VRATA vedno ostanejo nema, so le izziv, odločitev je še vedno naša. Da ali ne? Potem se odločiš. Počasi pritisneš na kljuko. Takrat se odpro. Tam si. Uspeš. Pa saj ni tako težko, kajti v življenju prehodimo veliko poti, na koncu vsake pa so vedno VRATA.

VRATA, ki ti dajo možnost. Lahko jih odpreš in zakorakaš v svetlo prihodnost, morda pa ti zdaj zmanjka poguma in nikoli ne izveš, kaj je ostalo za zaprtimi VRATI.

Naj nam bodo VRATA v življenju izziv, odpirajmo jih in na koncu bomo dosegli svoj cilj.

Nina Pogorevc, 7. d

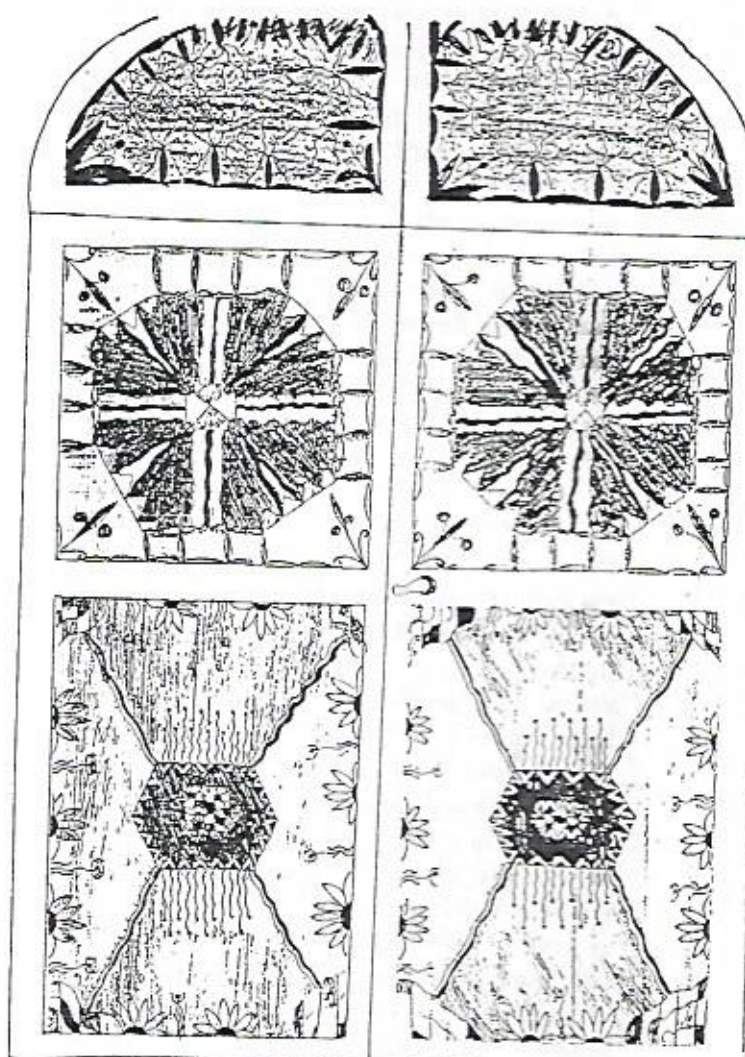
VRATA

Ko že leta spet se bomo tu pred šolo ustavili, zastiheli se bomo v up in d'jali:

»Poglejte vsi,

tu šola naših spominkov stoji.«

Zala Rožej, 8. c

Martina Smolak, 7. c

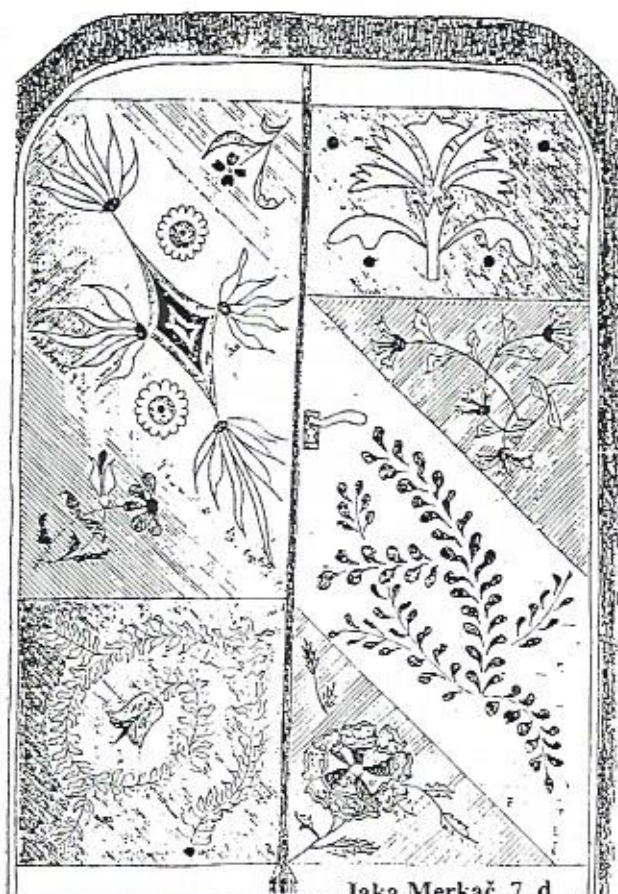
Komaj že čakamo, da se bodo odprla vrata nove šole in zadovoljni bomo, saj bomo imeli pouk samo zjutraj, svojo telovadnico, svojo učilnico in mir.

Popoldanskega pouka smo se že zdavnaj naveličali. Kako hudo je popoldne sedeti v šoli, drugi pa se lahko igrajo doma ali so v družbi prijateljev. Zadnje čase nas je zelo motilo brnenje različnih strojev, tovornjakov, razbijanje po stenah, ropot najrazličnejšega orodja. Le kako smo vzdržali vse to, saj se včasih še slišali nismo? Ko je bilo najhuje, smo pomislili na lepe učilnice, ki nas čakajo, in smo potrpežli. Kmalu bo vseh neprijetnosti konec. Težko že čakamo!

Ines Kogal in Jerneja Krajnc, 4.b

Tudi učiteljice in ose, ki smo dolga leta ostopale skozi vrata osnovne šole, vzgajale in poučevale generacije mladih na naši šoli, in smo sedaj že upokojene, smo vesele, da boste končno dobili nove prostore v prizidku in bo razredni pouk potekal v lepših in sodobnejših učilnicah. To je tudi eden izmed pogojev, da bodo otroci raje prihajali v hram učenosti.

Učencem in učiteljem želimo prijetno bivanje in plodno delo v novi šoli.

Jaka Merkač, 7. d

TRETJEŠOLKO JE ZANIMALO BABIČINO DELO, KO JE ŠE POUČEVALA.

KDAJ IN ZAKAJ SI SE ODLOČILA ZA POKLIC UČITELJICE?

Moji starši so bili učitelji. Vedno smo stanovali v šoli. Za ta poklic sem se odločila že v osnovni šoli. KJE VSE SI UČILA?

Učila sem v Dravogradu, na Holmecu in na Ravnah.

KOLIKO LET SI DELALA NA NAŠI ŠOLI IN KATERI PREDMET SI NAJRAJE POUČEVALA?

Na OŠ Prečihovega Voranca sem delala enaintrideset let. Učila sem tretje razrede. Najraje sem poučevala spoznavanje narave in družbe.

KATERE DEJAVNOSTI NA ŠOLI SI VODILA?

Na šoli sem približno trideset let bila mentorica mladih članov RK, vodila sem pionirsko organizacijo, mlečno kuhinjo, ročnodelski krožek, bila knjižničarka in še kaj. Tudi v kraju sem bila vedno vključena v organizacijo RK, kjer sem še vedno aktivna.

SE SPOMINJAŠ KAKŠNIH POSEBNIH, PREDVSEM VESELIH DOGODKOV IZ ČASOV SVOJEGA POUČEVANJA?

Vsako leto smo pred zaključkom šolskega leta obiskali gojence ZDUM-a v Črni. Zelo smo se navezali drug na drugega in upam, da to sodelovanje še danes poteka. Veselih dogodkov je bilo veliko. Prijetno smo se imeli na izletih, ekskurzijah, na razrednih prireditvah. Obiskovali so nas pisatelji, borci, igralci itd.

SE SPOMINJAŠ SVOJIH UČENCEV IZ PRVIH LET SLUŽBOVANJA?

Ja. Učenci, ki sem jih poučevala v prvih letih službovanja, so bili zelo skromni. Njihove obleke so bile tudi zakrpane, primanjkovalo je zvezkov, svinčnikov in knjig. V razredu je bilo večje število otrok. Nismo poznali televizije. Vedno pa sem obiskovala vse oddaljene otroke na domu.

KOLIKO LET SI ŽE UPOKOJENA IN S ČIM SE SEDAJ DOMA NAJRAJE UKVARJAŠ?

Upokojena sem že 11 let. Rada pomagam vnukom, če me potrebujejo. Skrbim za vrt, rada kvačkam, berem in kuham. Rada pa se tudi srečujem z nekdanjimi kolegicami in učenci.

Z gospo Darinko Kotnik se je pogovarjala njena vnukinja Andreja Kotnik iz 3. c

Ko otrok postane prvošolček, je to enkratno doživetje zanj in za celo družino. Vsi so ponosni na novega šolarja. Tudi prvošolček je ponosen in vznesen nad novo nastalo situacijo. Kar naenkrat mora postati odrasel in samostojen.

Tudi jaz in moji sošolci smo se neizmerno veselili prvega šolskega dne. Vse nam je bilo novo in izredno zanimivo. Malce pa smo bili le razočarani, ko smo vstopili v učilnice. Le te so bile zelo turobne. Vse je bilo dotrajano in le za silo zakrpano. Tudi pohištvo je bilo zelo staro. Toda z veliko mero optimizma in volje smo si s pomočjo učiteljice ustvarili tople in prijeten prostor. Vanj smo se dan za dnem vedno znova radi vračali.

Težave pa so se začele, ko smo šli v višji razred. Zaradi prostorske stiske smo morali začeti hoditi v šolo na izmene. »Samo eno leto,« so nas tolažili. »Le toliko, da naredijo prizidek k novi šoli.«

Jesen smo šli na zgornjo šolo in spet isto: »Samo do takrat, da končajo prizidek.«

In naslednje leto spet isto.

Zdaj smo že v petem razredu in nam ni treba več hoditi popoldne v šolo. A kljub temu si zelo želimo novih, lepših, svetlejših učilnic. Zdaj bo ta želja končno postala resničnost. Resničnost, ki bo postala vzpodbuda za vse nas, da se še bolj potrudimo na naši nadaljnji šolski poti.

Primož Oder, 5. c

PRVOŠOLČKI SE VESELIJO NOVIH PROSTOROV, KER...

- NE BODO IMELI VEČ TAKO DALEČ V ŠOLO;
- JIM NE BO TREBA TOLIKOKRAT PREČKATI CESTE;
- BODO LAHKO HODILI SKUPAJ Z BRATI IN SESTRAMI;
- SO ZUNAJ TAKO LEPA VRATA;
- BO VSE NOVO, VSE SE BO SVETILO;
- BODO IMELI LEPE STOLČKE IN MIZICE;
- BODO UMIVALNIKI, KJER SI BODO LAHKO UMIVALI ZOBES;
- NA NOVI ŠOLI NE BO NEVARNOSTI, DA BI NANJE PADLA OPEKA;
- JE ŠOLA TAKO LEPE BARVE;
- BO VELIKO PROSTORA;
- BODO IMELI TELOVADNICO ZNOTRAJ ŠOLE;
- BODO MORDA NA STENAH VISELE LEPE SLIKE;
- BO V UČILNICI NOVA IN VEČJA TABLA;
- NE BO NEVARNOSTI, DA JIM BI STROP PADEL NA GLAVO;
- BO NOVA ŠOLA BOLJ OSVETLJENA, NA STARI PA JE ŽE BOLJ TEMNO;
- BO V NOVI ŠOLI BOLJ TOPLO;
- BODO IMELI LEPŠO OKOLICO IN BOLJ SVEŽI ZRAK.

- JUHUHU, V TELOVADNICO BOMO LAHKO KAR SKOČILI! NIČ VEČ NE BO TREBA HODITI V VRSTI GOR IN DOL.
- RADOVEDNI SMO, ČE BOMO IMELI V NOVI ŠOLI SVOJO KNJIŽNICO Z LEPIMI KNJIGAMI, KER VSI "RADI" BEREMO.
- ZA STARO ŠOLO NE BO NIHČE JOKAL. NOVA BO PRIJAZNEJŠA IN SVETLEJŠA Z LEPIM POHIŠTVOM.

PRVOŠOLCI

Maja Jošt, 7. c

ŽELJE DRUGOŠOLČKOV PRED VSTOPOM V NOVO ŠOLO

Sedaj že drugo leto hodim v staro šolo, ki je zares že zelo stara. Tudi moj oče je hodil vanjo. V njej se imamo zelo lepo, čeprav je že tako stara in uboga. Pogrešala jo bom, ko bom že v novi šoli. Tam bo vse drugače. Zelo bomo veseli, ko se bomo preselili, ubogali bomo učiteljico in vsi se bomo potrudili, da bo naš uspeh čim boljši.

Monika Blodnik, 2. d

Kmalu bo dokončana naša nova šola. Zunaj so stene lepo obarvane z modro in belo barvo, kar daje videz oblakov na nebu. Okna so visoka in prepuščajo sončnim žarkom, da pokukajo v učilnice, kjer na nas čaka nova oprema, katero bomo ponosno čuvali, da bo ostala naša šola čim dlje lepa tudi za ostale otroke, ki bodo vanjo hodili za nami. Veselimo se že dneva, ko bomo prestopili njen prag. Nejc Zupanc, 2. d

Veselim se, da bomo na novi šoli imeli blizu zobozdravnico. Če me bo bolet zob med poukom, bom lahko kar stekla k njej.

Simona Klarič, 2. d

Veselim se nove šole, ker bo vse novo. Blizu bomo imeli zobozdravnika, telovadnico, bazen in park. Naša učilnica bo velika in svetla, vsak bo imel svojo klop in bo sam sedel. Komaj čakam, da se preselimo.

Lojze Krautberger, 2. d

Življenja v novi šoli si želim, ker bom dobila nove prijateljice in nas bo kombi pripeljal do šole, kamor nas bo prišel po pouku tudi iskat.

Ana Kotnik, 2. d

Želim si, da bi se vsi učenci v novi šoli dobro počutili. Paziti bomo morali, da bo ostala lepa in čista. Želim si še, da bi se naučila veliko novega in bila čimbolj uspešna.

Marija Tomažič, 2. b

V novi šoli si želim:

- večjo in lepšo učilnico;
- več telovadbe;
- novo knjižnico;
- glasbo med odmori;
- več krožkov;
- dobro počutje ter
- isto učiteljico in kuharico.

Netti Šisernik, 2. b

Mislim, da bodo v novi šoli lepe in tople učilnice. Želim si, da bi bile učilnice prepletkane z živahnimi barvami. Lepo bi bilo, če bi imeli v učilnici televizor. Najbolj od vsega pa si želim, da bi dobivala v novi šoli lepe ocene in si našla veliko dobrih prijateljev.

Urška Sedar, 2. b

Zakaj si želijo učenci 2. a-razreda novo šolo?

- da jo pokažem svojemu gostu in se z njo pohvalim;
- ker se bo stara šola kmalu porušila, saj so stene že razpokane;
- da bomo dobili lepe nove klopi in omare;
- ker bomo učilnico lahko lepše okrasili z risbicami;
- ker bo večja;
- ker bodo večja okna in bo bolj svetlo;
- ker bom imela krajšo pot do šole;
- ker bom lahko šel v svetlo, večjo knjižnico, kjer bo več knjig;
- ker bomo imeli svojo telovadnico;
- ker bo blizu stadion, park in gozd;
- ker bo stopnišče svetlo;
- ker bomo imeli večjo in lepšo garderobo.

Tudi učenci 2. c-razreda se veselijo, da bodo lahko zaživel v novih prostorih. Zakaj se tega veselijo?

- zaradi novega pohištva in računalniške učilnice;
- ker bodo lahko včasih gledali tudi televizijo;
- bo bolj zabavno, ker bo vse novo;
- tudi oni bodo imeli bliže v šolo in bodo lahko prišli v šolo s starejšimi prijatelji;
- »Novo, novo, novo...« kriči iz njih.

BABICE SO BILE ZELO ZGOVORNE, DEDKI NEKOLIKO MANJ

Od babičinega šolanja je sedaj preteklo že več kot pol stoletja. Spominja se tablic in kamenčkov, ki so jih pozneje zamenjali svinčniki in zvezki, ter peči, v kateri so si kurili, da jih pozimi ni zeblo, ko so kot kmečki otroci vsi premraženi od daleč prihajali peš v šolo. Včasih je zaradi kmečkih del morala ostati doma in pomagati. Ni ji bilo lahko in njeno šolanje ni bilo z rožicami postlano.

Renata Kričej, 6. a

Leta 1945 je dedek Jože začel obiskovati takratno tolstovrško šolo ob Suhi. Njegova prva učiteljica je bila gospa Lea Ferk, ki je stanovala kar v šoli. Ker takrat še niso imeli vodovoda, so učenci učiteljici nosili vodo od Bevca. Šola je bila premajhna, zato so obiskovali pouk skupaj z učenci višjih razredov. Bila pa je za tisti čas zelo lepo urejena.

Gospo Leo so imeli zelo radi. Spominja se, da je režirala igro Miklova Zala. Igrali so jo kar na prostem, pred sedanjo staro šolo.

Drugi dedek pa se spominja žalostnega dogodka, ko so med 2. svetovno vojno Nemci prišli ponj v šolo in ga skupaj z mamo in sestro odpeljali v taborišče.

Tjaša Razdevšek, 3. a

Ko je moja babica hodila v šolo, so bili hudi časi. Otroci so bili slabo oblečeni, obuti so bili v cokle ali pa so bili bos. Doma je morala pasti živino, zato je domačo nalogo in učenje opravila kar na paši.

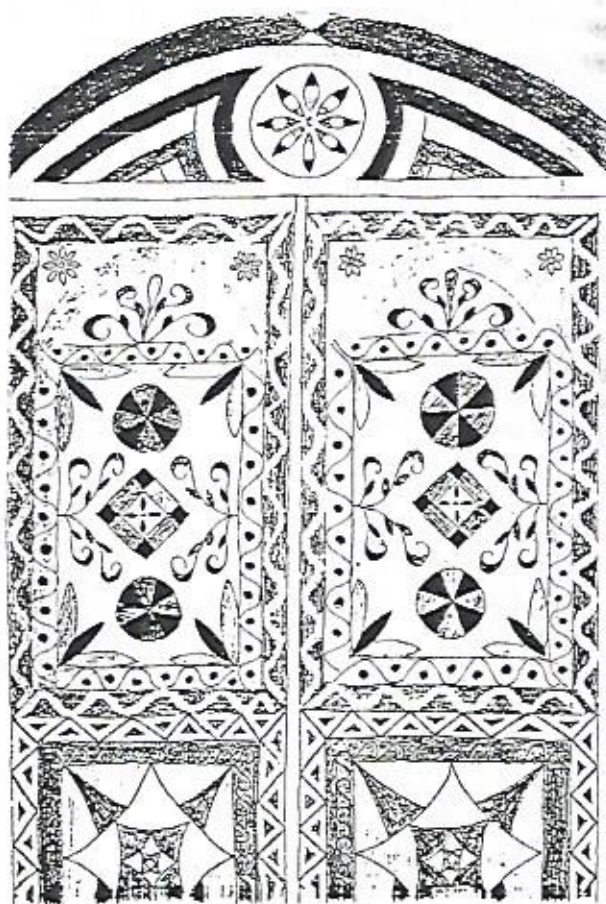
Sedaj so drugačni časi in nam je veliko lepše. Kako bi bilo lepo, če bi tudi moja babica lahko hodila v takšno šolo kot jaz in bi pisala v lepe zvezke z lepimi pisali.

Petra Ošlovnik, 4. c

Dedek se spominja, da je bilo v razredu petintrideset učencev. Imeli so samo enega učitelja, ki je bil zelo strog. Če česa niso znali, so jih dobili po zadnji plati. V šolo je prihajal tudi župnik, ki jih je učil moliti. Tudi on je bil strog; če je kdo klepetal, je dobil klofuto. To se je dogajalo nekaj časa, nato pa učence v šoli niso smeli več tepsti.

Malice v šoli niso dobili, nosili so jo s seboj. Danes je vse drugače. Imamo lepo šolo, v njej tople in svetle učilnice, dobimo lahko malico in kosilo.

Dejan Vidovič, 4. c

Marijana Marić, 7. d

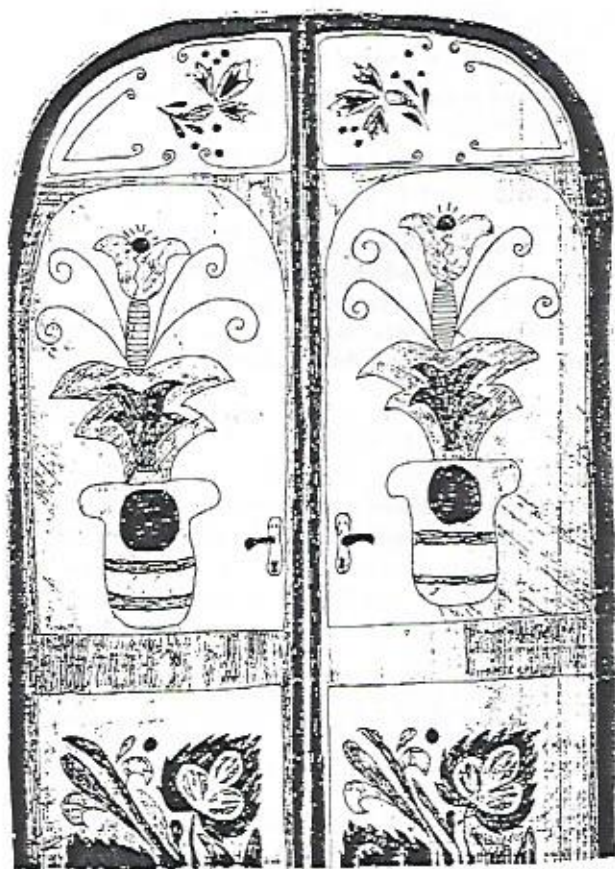
Moja babica se rada spominja svojih sošolcev in sošolk, še posebej pa sošolke Tončke, s katero sta skupaj sedeli v klopi vse od prvega dne. Bili sta dobri prijateljici tudi kasneje v življenju, a njuno prijateljstvo je pretrgala Tončkina prenapla smrt. Spominja se tudi učiteljev in učiteljic. Posebej pri srcu ji je bila učiteljica slovenskega jezika.

Učitelji in učenci so se dobro razumeli.

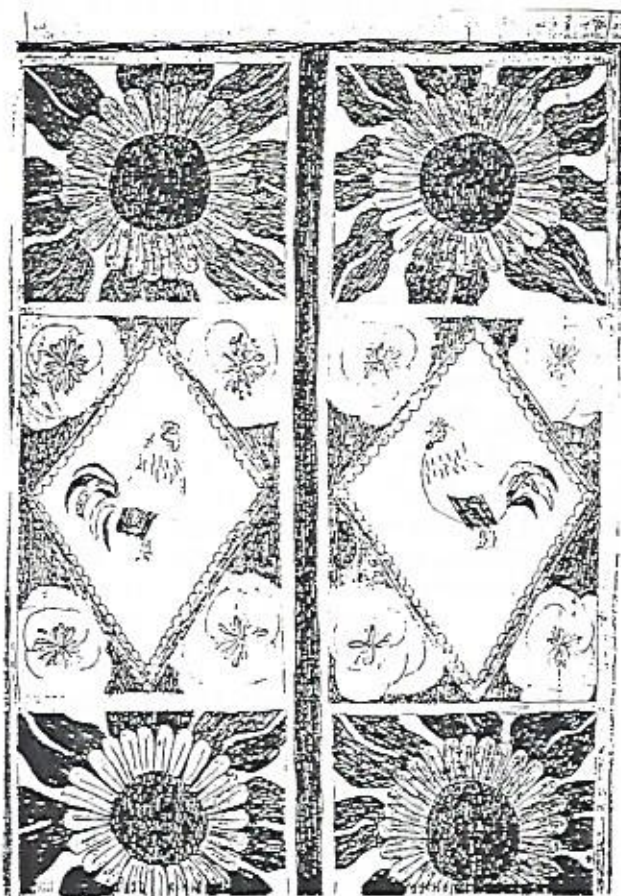
Če učenci niso ubogali, so jih dobili za uho ali pa s tanko šibo po prstih rok. Razred je bil podoben našemu, le da so v njem stale velike, težke mize in stoli, velik kateder za učitelje in črna tabla. Po tleh pa je bil navaden lesen pod. V razredu je bilo manj učencev, kakšnih 15 do 20. Tudi za šolsko malico je bilo deloma poskrbljeno, in sicer tako, da so dobili črno kavo, vse ostalo pa so si morali prinesiti s seboj. Posebej v spomin se ji je vtisnil sprejem med pionirje.

Ob tej priložnosti so ji doma naredili novo obleko, v šoli pa je dobila titovko in rutico. Ko sem jo vprašala, če bi rada še enkrat hodila v šolo, mi je odgovorila : "Seveda, ampak v takšno kot hodiš ti."

Katarina Ošlovnik, 8. c

Lea Stražišnik, 7. d

Ana Ranc, 7. d

MOJA BABICA. . MOJA BABICA. . MOJA BABICA. . MOJA BABICA. .

... mi je povedala, da so morali biti pri pouku čisto tiho, drugače so jih dobili z ravnilom po prstih ali pa so morali klečati v kotu. Pisali so s kredo na tablice. Vse so si morali zapomniti. Zvezkov in knjig niso imeli. Malico so prinašali od doma. Bogatejši so imeli boljšo malico, revnejši pa črn kruh ali pa nič. Veliko otrok je hodilo v šolo v coklah, saj doma ni bilo denarja za čevlje in škornje. V šolo so nekateri hodili peš po več kilometrov, zato so zaradi utrujenosti pri pouku včasih tudi zaspali.

Anja Čegovnik, 4. c

... je začela hoditi v šolo leta 1947, in sicer v stavbo pri cerkvi sv. Egidija v Guštanju. V prvem razredu jo je učila gospa Pepca Krivograd, ki je bila zelo stroga in je vodila tudi pevski zbor. Najbolj so ji bili pri srcu pevci z lepim glasom.

Tjaša Razdevšek, 3. a

... se spominja, kako jo je nekoč učiteljica kaznovala in je morala ostati po pouku zaklenjena v razredu. Učiteljica je na njo pozabila, zato je morala babica splezati skozi okno, da je lahko odšla domov. Dedek pa je pri tem dodal, da so jih učenci velikokrat dobili z lesenim metrom po dlaneh in po zadnji plati.

Denis Kordež, 3. b

... je obiskovala osnovno šolo v Kotljah. Imeli so samo dve učilnici, stranišče pa zunaj za drvarnico. Moji babici se je šola zdela lepa, ker so takrat dobili nove klopi in tablo. V tistih časih ni bilo toplovodnega ogrevanja in elektrike. V šoli niso dobili ne malice in ne kosila. Pisali so na tablice s kamenčkom. Babica se spominja žalostnega dogodka, ko ji je umrla sošolka. Šla je na udarniško delo pa jo je povozil vlak.

Petra Kovač, 3. c

... pravi, da se je od njenega osnovnošolskega življenja do danes v šoli marsikaj spremenilo. Učilnice so lepše, bolj urejene, učitelji pa tudi bolj prijazni.

Darja Kranjc, 3. a

... je hodila v šolo v zelo težkih časih. Ker je bila takrat vojna, so jih učili nemški učitelji, ki so bili zelo strogi. Velikokrat so bili tepeni, ker se jim je razlilo črnilo ali pa se je naloga s tablice med potjo domov zbrisala. Do šole je hodila eno uro. Takrat so otroci poleti in pozimi nosili lesene cikle. V šoli so si svetili s petrolejkami, greti pa so se ob navadni železni peči. Kadar je zapadlo veliko snega, so otroci ostajali doma, saj v snežnih zametih niso mogli v šolo. Ob takih dnevih so jih mame učile ročnih del in petja narodnih pesmi. Kljub težkim časom se babica šolskih let rada spominja.

Ines Kadiš, 3. c

... je hodila v osnovno šolo tam, kjer je sedaj vrtec Marjetka. Učilnice so bile slabo opremljene. Ogrevali so jih z navadno pečjo na drva. Malico so učenci prinesli s seboj. Pozimi, ko je zapadlo veliko snega, je bila babica nekoč doma kar dva tedna.

Jure Dretnik, 3. b

... je pogosto izostajala od pouka, ker je bila doma na kmetiji in je morala pomagati staršem pri delu. Čeprav je bila pridna učenka, je osnovno šolo obiskovala le štiri leta. Vesela je, da je sedaj v šoli vse drugače.

Tina Ban, 3. a

... se svoje mladosti ne spominja rada. Takrat so živeli drugače kot danes. Preden je šla v šolo, je morala napasti krave. Naloge je ponavadi pisala na velikem kamnu ob poti v šolo. Starše je izgubila zelo zgodaj, zato je morala v svet.

Babico imam zelo rada, saj je kot sonček, ki me greje s svojo dobroto.

Eneja Gajšek, 3. c

... se je rodila leta 1919. Ko je odrasla, je hodila v šolo tri kilometre daleč peš v cokolah. Leta 1929 je bila zelo huda zima in desetletni deklici je med potjo omrznil nasek. Ko je prišla do šolskih vrat, je glasno jokala. Kolikor se še spominja, je bila učiteljica usmiljenega srca. Glavo ji je zavila v toplo in čisto brisačo. Potem so se tudi solze na ličkih posušile. Še danes, po toliko letih, se ji pozna, ker ima temno rdeč nos. Kdor je ne pozna, si misli, da pije preveč alkohola. Moja babica je poštena in odkrita duša. V njeni postelji se najbolj sladko počutim.

Grega Verovnik, 7. a

... se je rodila leta 1934. Zaradi vojne je začela šolo obiskovati šele leta 1946, ko ji je bilo 12 let. Prvi razred je začela obiskovati na Strojni, do koder je imela hoje dobri dve uri. Njeni sošolci in sošolke so bili preprosti kmečki fantje in dekleta, doma na kmetijah po vsej Strojni. Kasneje so organizirali šolo v njenem okolišu na Zelenbregu. Babica se je dobro učila in jo na šolo vežejo lepi spomini.

Petra Mihev, 7. a

... je bila stara že deset let, ko je šla v prvi razred. Njena pot v šolo je bila dolga. Hodila je uro in pol na eno stran, včasih še več, če je zapadlo veliko snega. K pouku niso hodili tako redno, če je bila huda zima ali če so doma imeli kakšno nujno delo. V takih primerih so pač ostali doma. Njeni starejši bratje in sestre sploh niso hodili v šolo, zato niso znali pisati in brati. Ko so odrasli, jim je bilo to žal, a kaj moreš, tako je pač bilo.

V prvem razredu niso imeli zvezkov in svinčnikov, ampak tablice, na katere so pisali s kamenčkom, ob tablici pa je bila privezana mala krpa, s katero so vse zapisano zbrisali. Pravi, da je ta tablica bila iz neke vrste kamna, okoli pa je bil lesen okvir, da se ni tako hitro razbila.

Učitelji so bili zelo strogi, zato so se jih šolarji bali. Med poukom so uporabljali palico, pa ne samo za kazanje po šolski tabli, ampak so jih z njo večkrat pretepali, zato si nekateri otroci niso upali v šolo.

Razredov je bilo samo šest, naprej pa je bila nekakšna meščanska šola. Seveda si jo je malokdo lahko privoščil, pa tudi obvezna ni bila.

Babica mi pravi, naj bom vesela, ker hodim v tako lepo, svetlo in prijazno šolo, tudi peš mi ni treba hoditi daleč in oblečena ter obuta sem primerno, ona pa se je jezila na lesene cokle, ki so ji kar naprej padali z nog.

Urška Lesjak, 5. c

Imam babico. Stara ja šestinpetdeset let. Pogovarjali sva se o časih, ko je hodila v šolo. Bilo je zelo strogo. V razredu je moralo biti med poukom čisto tiho. Celo roke so morali imeti na hrbtu. Če se je kdo kaj pogovarjal, ga je učiteljica poslala v kot ali pa je moral v šoli ostati eno uro po pouku. Kdor ni znal poštevanke, je prav tako moral ostati po pouku in se učiti. Učiteljica je učence zelo lasala. Potem sem jo vprašala, če so sploh kaj malicali. Rekla je, da so s seboj nosili kruh in jabolka. Po končani osnovni šoli je babica hodila v obrtno šolo in se izučila za šiviljo. Ta šola je bila v naši sedanji stari šoli.

Pa še to! Kar začudila sem se, ko je rekla, da jih je bilo v razredu trideset. Sedaj bi bilo to skoraj nemogoče, ali ne?

Ana Suhodolčan, 4. a

V času babičinega osnovnega šolanja je bila 2. svetovna vojna. Učilnice so bile majhne. V kotu je stala velika peč, ki jih je grela, ko je postalo hladno. Na eni strani so sedele deklice, na drugi pa dečki. Pisali so na tablice, kasneje pa s peresi v zvezke. Črnilo so imeli kar na mizi v stekleničkah, da so vanj lahko pomakali peresa.

Ana Močivnik, 3. c

Z babico sem se pogovarjala o njenih sošolcih, učiteljih, prostem času, šolskem delu... Najbolj me je prizadelo, ko mi je povedala, kako so včasih učitelji kaznovali učence. Ti so bili tepeni s šibo, stati so morali v kotu ali pa celo klečati; kar pa je bilo najhuje, je bilo to, da so morali po pouku ostati v šoli, dokler niso ponje prišli starši.

Urška Kalajžič, 8. c

STARŠI O SVOJEM ŠOLANJU

Moj očka mi z nasmehom na ustih pripoveduje, da je nekega dne prišel uro prezgodaj v šolo. Ker je bilo lepo jutro, on pa je bil še zaspan in ni imel kaj početi, je za šolo pod drevesom med čakanjem na pouk zaspal. Ko se je prebudil, je stekel k pouku, a učiteljica mu ni verjela, ko ji je po resnici povedal, kaj se mu je zgodilo.

Vesna Franc, 5. a

Oče je imel trinajst let, ko je učiteljica matematike zbolela. Nadomeščal jo je strog ravnatelj, ki je očeta imel na piki. Čeprav je bil ata kar dober matematik, je sedaj začel dobivati same slabe ocene. Ravnatelj mu je rekel, naj mu prinese prašiča, če hoče dobiti dobro oceno in biti pozitiven.

Ferdo Štehar, 6. a

Moja starša sta imela zelo dolgo pot do šole. Učenci so hodili v skupini, da jih ni bilo strah hoditi po temi skozi gozd. Šola je bila stara, grela jih je peč na premog in drva. V učilnici so imeli posodo z vodo in kozarec, da so se lahko odžejali. Preden so vstopili v šolo, so si morali oprati škornje. Če si jih niso dobro oprali, so morali nazaj do potoka.

Mama si je zelo želela, da bi nadaljevala šolanje, a njeni starši niso imeli dovolj denarja.

Največja želja mojih staršev je, da se dobro učim in postanem dober človek.

Željko Radič, 4. c

V šolo sem začela hoditi leta 1950. Sosedova hči mi je dala torbo in leseno škatlico za svinčnike in radirko. Zelo je bila popisana in porisana.

V razredu je bilo vse tiho. Če si moral na stranišče, si moral dvigniti palec. Stroga tovaričica nas je kaznovala s palico po roki ali prstih.

Ko si dopolnil četrti razred in če si imel bogate starše, si lahko šel na gimnazijo na Ravne.

Nekaj mojih sošolcev je že umrlo, nekaj jih je v Avstriji, Nemčiji, Avstraliji in na Hrvaškem.

Pripovedovala Anemarija Pušpan, zapisala Beti Pušpan, 7. a

Poleg veselih trenutkov svojega šolanja se moj oče spominja tudi žalostnega, kako ga je sošolec iz premožne družine nekoč prizadel. V šoli so se obdarovali in oče je za darilo prinesel vrečko suhega sadja, po pouku pa je sošolec to sadje brcal, kar je v mladem srcu povzročilo veliko bolečino.

Polona Moličnik, 8.c

Očetu je posebej v spominu ostal dogodek, ko so se s sošolci dogovorili, da bodo pobegnili od pouka skozi okno naravnost v pekarno, ker so takrat imeli vsi radi kifeljce. Pekarna je namreč stala v bližini in je iz nje vsako jutro prijetno dišalo.

Suzana Matić, 8.c

O spominih izpred 27 let sem povprašala mamo. Rada pripoveduje o osnovnošolskih letih, čeprav je pogosto stala pred tablo. Pri slovenščini so menda vsak teden pisali kontrolno. To jim je že prekipelo, ampak v gimnaziji jim ni bilo žal. Med odmori je z dekleti ob oknu rada zapela, fantje pa so si radi merili moči. Mislim, da so imeli včasih učitelji večjo srečo z učenci, saj si jih niso upali zafrkavati. Tudi moja mama je imela najraje športne in druge posebne dneve, ko ni bilo treba sedeti pri miru.

Barbara Rožej, 7.d

STARŠI O SVOJEM ŠOLANJU

Kako daleč je že to? Slabih šestnajst let! To so bila brezskrbna in najlepša leta. V osnovno šolo sem od prvega do zadnjega šolskega dne hodila zelo rada. Glede ocen nisem imela težav, zato sem si lahko privoščila veliko prostega časa. Pri urah sem poslušala razlago učitelja in potem doma redno pisala naloge. Ni se mi bilo treba veliko učiti, ker mi je sprotno delo zadostovalo. Moram pa reči, da smo imeli nekoliko lažjo snov in učitelji niso toliko zahtevali od nas. Vendar danes znanost in tehnologija tako hitro napredujeta, da se je treba pač truditi, če hočeš v življenju kaj doseči.

Rada bi povedala, da je bila v tistem času disciplina v razredu veliko večja in smo učitelje ubogali. Bolj smo jih tudi spoštovali, kar v današnji šoli pogrešam. Imeli smo več dolžnosti kot pravic. To se mi je zdelo veliko lepše, ker je to tudi dobra šola za življenje. Bolj se navadiš trdega dela in spoštovanja ter razumevanja do drugih ljudi in veš, da v življenju ni vse tako lahko in potem v službi morda lažje uspeš.

Rada se spomnim vseh sošolcev. Bili smo prav fajn razred. Mislim, da smo se dobro razumeli in si pomagali. Tudi če je kdo imel osebne probleme, jih ni skrival. Takrat še ni bilo takih razlik med revnimi in bogatimi. Nismo bili takšni materialisti, kot so sedaj nekateri otroci; vsi smo se družili med seboj. Imeli smo manj izletov, manj kulturnih dneвов, manj šol v naravi; tega nisem nikoli pogrešala. Zdi se mi, da smo bili tudi manj zagrenjeni, kot so mladi danes. Tudi ušpičili smo kdaj kaj, a z današnjimi prekrški, ki so včasih že na meji kriminala, jih ne morem enačiti. Tudi današnji osnovnošolci bodo čez leta enako razmišljali kot sedaj jaz, čeprav danes mislijo, kako hudo jim je, ker morajo hoditi v šolo in se učiti.

Aida Belaj, mama Sanje Štruc iz 7. a

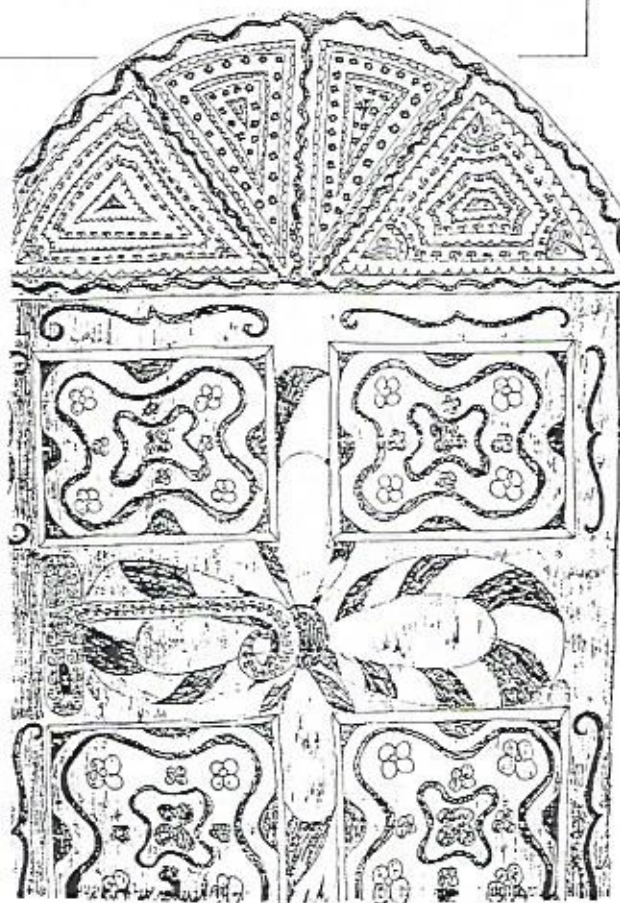
Sedaj, ko sem poročena in imam šoloobvezne otroke, si večkrat zaželim, da bi sama šla v šolo in da bi se vrnila v tiste stare čase.

Bila sem otrok iz delavne družine. Moja učiteljica je imela rada otroke iz visokih in bogatih družin. Pri njej je bilo pomembno, kako smo bili oblečeni, kaj so bili starši po poklicu pa tudi darila je rada sprejemala, kar je zelo pomagalo pri oceni. Poučevala nas je od prvega do četrtega razreda. Spominjam se pesmice, ki smo se jo morali naučiti na pamet. Doma sta me oče in mati vprašala in zelo hitro sem se jo naučila. Ko pa me jo je učiteljica vprašala, sem kljub znanju dobila veliko enko. Največja ocena, ki sem jo lahko dobila, je bila tri.

Še dandanes po tihem obtožujem svojo učiteljico. Šla sem iz domačega kraja, daleč od staršev in sedaj trpim v tekstilni tovarni kot navadna delavka.

Svojim otrokom želim, da bi se dobro učili in dobili redno službo, ampak se zaenkrat ne obnese. Tako hudo jim je, ko rečem, da naj se učijo.

Mama Igorja Čirakoviča iz 7.a

Tina Sakač, 7. c

STARŠI O ŠOLANJU

Tudi moja starša, tete in strici so hodili na OŠ Prežihovega Voranca, zato so me ob vprašanju, kaj se jim je na naši šoli vtisnilo v spomin, kar obmetovali z doživljaji. No, pa naj vam jih nekaj izdam.

Moj ata je nihal med prav dobrim in odličnim uspehom in ni imel samih petk. Te so imele nekatere njegove sošolke, pa vendar je v sedmem razredu prvi dan njegova razredničarka rekla: »No, kdo bo le letos odličen?...Mari že bo!« in pokazala na mojega ateka. »A bo le še kdo drug?« Takrat je zraven ata hodil tudi Plešej (ta je bil na svetu samo zato, da je zafrkaval učitelje), ki je eno uro pri angleščini sosedu pripovedoval, kako je mama rekla svoji hčerki: »Boš ti videla, kako bom jaz dobro solatiko naredila: «To pa je učitelj slišal in rekel učencu Viliju, ki je sedel za Plešejem: »Gros! A boš dal tiho!« Vili pa je mencial: »Jaz?! Jaz pa nič nisem rekel...« Učitelj se je malo umiril, Plešej pa ne:

»Boš ti videla, kako bom jaz dobro solatiko naredila!« je spet spravil iz ust. Takrat pa je učitelj stopil do Grosa in ga tako klofutnil, da se je revček skoraj zvrnil s stola. Ostali učenci pa so se seveda med tem tako smejali, da so jim skoraj trebuhu počili. Med podobnimi kot Pleši je bil tudi Feguš.

No, nekega dne je bil ta vprašan zemljepis. Tovarišica ga je poklicala in rekla: »Povej, katere pridelke pridelujejo v Panonskem svetu!« »Koruza, ampak je grozno zanič. Moj dedi je enkrat kupil en žakl koruze, pa je moral čisto vso vreči stran...« ji je odgovoril. Tovarišica: »Hvala bogu, da si že končal!!! No... pa povej... kaj vse izdelujejo v Slavonskem brodu!« Feguš pa je spet začel: »Tam izdelujejo vlake, samo jih delajo iz nekvalitetnih kovin. Vem, ker je moj stric enkrat kupoval vagon dola...« in spet si je izmišljal do onemoglosti, nato pa je tovarišica le rekla: »O, Feguš, Feguš, zaradi vztrajnosti ti dam dva.«

No, moja mama pa se spominja, kako je bilo, ko so pisali test pri matematiki, in sicer z A in B kontrolnimi. »Ko je tovarišica razdelila teste, se je usedla na stol in brala knjigo, medtem ko smo mi kar se da goljufali,« se veselo spominja mama, za katero si kaj takega sploh ne morem predstavljati. »S sošolko sva si zamenjali teste in ga reševali druga drugi« nadaljuje. »Nato sva teste oddali in nihče ni ničesar posumil.

STARŠI O ŠOLANJU

Razočaranje zame pa je prišlo drugi dan, ko smo teste dobili nazaj, saj sem dobila dva, sošolka pa pet. Od takrat nikoli več nisem z nikomer menjala testov;« zaključuje mama s priokusom grenkobe. Moja teta pa se spominja, kako zelo strah jo je bilo, ko je prvič prestopila šolski prag. Še bolj pa jo je potrla, ko je za povrh dobila še klofuto od tovarišice. Čisto razumem, ko pravi, da drugi dan ni hotela več v šolo. »Danes je vse drugače,« pravi sedaj že štirideset letna teta. »Danes učitelji ne smejo več tepsti otrok.«

Ana Ranc, 7. d

MAJA OSENJAK iz 4. a se je z mamo pogovarjala o njenem šolanju.

KJE SI OBISKOVALA OSNOVNO ŠOLO?

Prvi razred sem obiskovala v stari učilnici pri cerkvi, drugega v prostorih sedanjega vrtca Marjetka, vse ostale pa v stari šoli OŠ Prežihovega Voranca.

KDAJ STE IMELI POUK?

Dopoldne in popoldne.

KAKŠNE SO BILE VAŠE ŠOLSKÉ POTREBŠČINE?

Torba je bila iz temnega platna, peresnica je bila lesena škatla, v kateri smo imeli svinčnik, peresnik in radirko. S seboj smo nosili črnilo in pivnik. Zvezki so bili majhni in črtasti. Od učbenikov smo imeli samo berilo.

KJE STE IMELI TELOVADNICO?

Telovadili smo v telovadnici v Sokolskem domu, ki je bil blizu starega pokopališča pri cerkvi sv. Antona.

Bilo je v tretjem razredu osnovne šole. Ena od učiteljic je bila odsotna, zato je morala druga učiti dva razreda skupaj. Da pa bi učence čimbolj zaposlila in da bi vsi poslušali, so snov jemali tako, da so nekateri učenci brali besedilo. Moja mama je brala zelo hitro. Ko je brala o zajčku in jerebici, je besedo jerebica prebrala čisto drugače (jeberica). Sama tega sploh ni opazila, dokler je ni učiteljica popravila, sošolci pa so se smejali.

Konec pete šolske ure. Bila je telovadba na DTK-ju. Pot do glavne ceste, kjer je tudi križišče za Čečovje, je bila za petošolke dolga za več kot eno uro. Pogovarjale so se o vseh mogočih rečeh, med drugim tudi o puberteti. Takrat se o tem ni tako javno govorilo in tudi na televiziji niso kaj dosti povedali. Pa vpraša ena, če katera ve, kaj je puberteta. Oglasi se Marija: "Moja mama pravi, da je puberteta to, kar ima Hedvika na obrazu."

Ura matematike. Učenec se pri tabli muči z zavitim oklepajem. Ne gre mu najboljšo od rok, ko se zasliši iz klopi: "Nariši Borisov nos."

Lucija Franc, 7. b

Moja mama se še zelo živo spominja, kako so v petem razredu ob koncu šolskega leta pripravljali igrice. Nekaj sošolcev in sošolk se je odločilo, da se bodo naučili igrati igrice Trnuljčica in jo ob zaključku leta zaigrali učiteljam in sošolcem. Pridno so ostajali po pouku in se učili. Kar dobro jim je šlo. Minil je mesec in igrice je bila že skoraj pripravljena za premiero. Manjkala je samo še generalka, na kateri je seveda moralo biti ravno tako kot na resnem nastopu. To pomeni, da bi princ moral zares poljubiti Trnuljčico. Toda tu se je zataknilo, ker tega ni hotel storiti. Postalo ga je sram. Kakšna igrice pa bi bila, če princ ne bi poljubil Trnuljčice? Potem princ ni hotel več biti princ, Trnuljčica pa je bila užaljena in tudi ona ni hotela igrati svoje vloge.

Ostali so samo še kuharica, kralj in kraljica in tako z njihovo težko pričakovano igrico ni bilo nič.

Kristina Budna, 7. b

V šestem razredu osnovne šole je oče imel sošolca Vinka, ki ni preveč maral likovnega pouka. Nikoli se ni trudil. Njegovi izdelki so spominjali na abstraktno umetnost, četudi je bilo potrebno narisati le drevo.

Nekega dne jim je učitelj pobral izdelke, da bi jih ocenil. Klical je posamezne učence po imenih in ko je bil na vrsti Vinko, so vsi učenci prislunili, učitelj pa je glasno zaklical: "Lampret Vinko! ZMAZEK! Manj uspešno!"

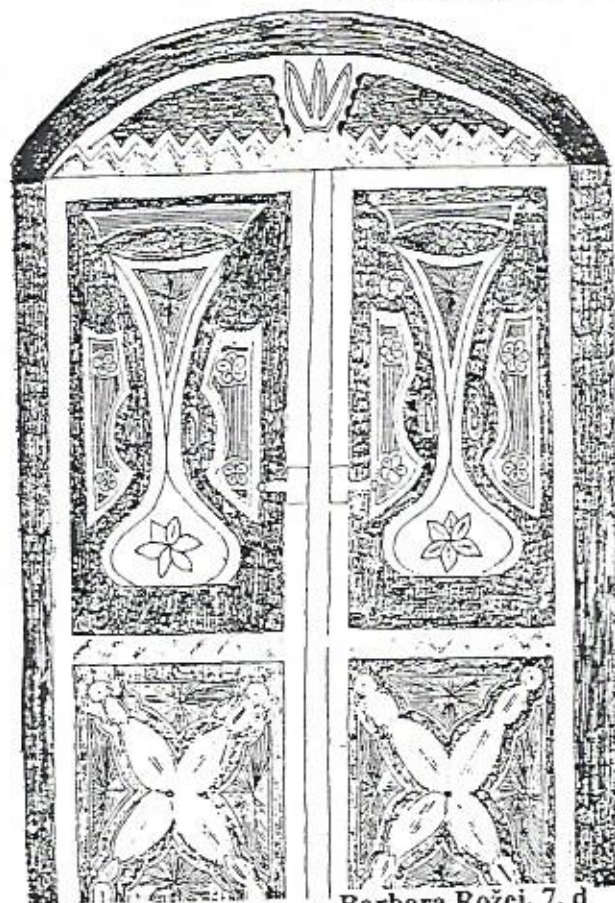
Ves razred se je na glas zasmel. Njegovo "partizansko" ime ZMAZEK pa se ga je obdržalo vse do konca osmega razreda.

Anej Jeseničnik, 7. b

Človek je dar narave, znanost pa je dar človeka. V zadnjih letih se nam dozdeva, da je človek le v znanosti premagal naravo. Naša stara šola stoji že osem desetletij, a če bi že takrat imeli centralno kurjavo, se 9-letnemu učencu ne bi zgodila nesreča, katere se moj oče živo spominja.

Dečkova mama je hlače čistila z bencinom in ko so se fantiči gredli ob priprti peči na trdo gorivo, so se te vnele. Fantič je v strahu stekel po stopnicah, saj z vrstico pripetih hlač ni mogel sleči. Rešil ga je šele učitelj, ki mu je z nožem porezal vrvice in ga rešil ognjenega oklepa.

Špela Volčanšek, 7. b

Barbara Rožej, 7. d

KOGA ALI ČESA SE NAŠI STARŠI, KI SO HODILI NA OŠ PREŽIHOVEGA VORANCA, ŠE POSEBEJ SPOMINJAJO ?

Marsikaj smo ušpičili v času našega šolanja. Vsega se radi (ali neradi) spominjamo.

Pa naši starši?

Že samo vprašanje, kako so se imeli, jim potegne usta narazen in na njih jim zaigra vesel nasmeh. Ta nasmeh je tisti ta pravi. (Hm, kaj le pomeni!?)

Mama mi je začela po ovinkih pripovedovati o svoji učiteljici matematike. Ime ji je bilo Urška, pisala pa se je Šefer. Verjetno se je bo kdo izmed učiteljev in bralcev našega glasila prav dobro spomnil.

Bila je majhna in malce debelušna. Vedno je bila urejena in resna. Ko je stopila v razred, je strogo pozdravila, odložila dnevnik in kar začela z minusi, plusi, seveda tudi z množenjem ter deljenjem ni odnehala. Ponavljati so morali vedno in vedno, kot da bi gonili lajno. Od tega ni odstopala. Če pa je slučajno kdo ni jemal resno in je ni poslušal, je imela svoje metode. Poklicala ga je pred tablo, se postavila čisto zraven njega in ga gledala navzgor. Seveda ni bila velika, je pa bila prebrisana. S svojimi čevlji, ki so imeli tanke visoke pete, je stopila učencu na nogo ali pa se je moral skloniti, da mu je lahko prisolila zaušnico, če si jo je zaslužil.

Drugače pa je bila zelo dobra učiteljica. Živela je

za svoje učence, trudila se je tako dolgo, da je naučila vse, tudi tiste, ki jim je šlo težje. Učenci smo jo imeli radi in se je še danes spominjamo. Vse to o učiteljici Urški Šefer mi je z nasmehom in drobno solzo v očeh pripovedovala moja mama. To učiteljico bi sedaj tudi jaz rada spoznala.

Petra Osterman, 6.c

Kadarkoli stopim v šolo, ki nosi ime po Prežibu, me preplavi občutek sreče, saj sem tudi sama zahajala v to hišo učenosti. Še vedno se rada spominjam lepih trenutkov, ki sem jih preživela v njej, pa tudi učiteljev. Mnogo se jih je zamenjalo, nekaj pa je še vedno istih. Z veseljem se spominim tudi na nekdanje sošolce, saj smo bili veliki prijatelji in radi smo si pomagali. Tudi mi smo trepetali pred kontrolnimi in se borili za dobre ocene. Bili smo razigrani pa tudi namazani z vsemi žavbami. Tako smo marsikatero ušpičili. Šolska leta so nam prehitro minila. Danes lahko le še obujamo spomine.

Zapisala mama Jane Mesarec iz 6.c

Po pripovedovanju staršev se šolski prostori od takrat, ko sta ata in mama hodila v šolo, niso veliko spremenili, le telovadnice in zobne ambulate še ni bilo. Naš učni program se jima zdi sedaj precej težji. Mama velikokrat v šali reče: "Ali boste po končani osnovni šoli že vsi profesorji? Kaj pa se boste učili v srednji šoli?"

Zelo se že veselim novih učilnic, v katere se bomo kmalu vselili. Imeli bomo novo opremo, na katero bomo morali zelo paziti. Nič več nam ne bo treba popoldne v šolo, učilnica pa bo samo naša. Mislim, da bomo zato še raje hodili v šolo.

Vesna Oprešnik, 4. c

Moja mama je hodila v isto šolo kot sedaj jaz. Imela je dobre in prijazne učitelje. Njena pot je bila dolga štiri kilometre. Iz Podkraja je morala hoditi peš. Hodilo je več otrok skupaj, mlajši in starejši. Med potjo so ponavadi tudi kaj ušpičili. Včasih so morali kupiti kruh. Ko so ga prinesli domov, ga je bilo še samo pol štruce. To je bil zanje najslajši kruh. Če je imel kdo s seboj jabolko, so si ga pravično razdelili. Imeli so se radi in niso tekmovali med seboj, kdo ima več.

Otroci niso imeli takih igrac kot sedaj, igrali so se drugačne igre. Med odmori so se najraje igrali "zidani most". Tudi v njenih šolskih letih so fantje radi nagajali deklicam.

Gašper Fijavž, 4. c

Otroštvo in mladost sem preživel na kmetiji na Tolstem vrhu. V naši družini je bilo enajst otrok, zato je bilo staršem težko kupiti vse, kar smo potrebovali za šolo. Do šole sem hodil eno uro, včasih pa se je ta ura razvlekla tudi na dve, to pa predvsem pozimi, ko je zapadlo do šestdeset centimetrov snega. Šola je imela samo eno učilnico in dokler je bilo dovolj učencev, je bila osemletna. Po usipu otrok pa je postala samo še štirirazredna. Iz tistih dni imam nekaj zelo lepih spominov, ki pa jih zbledijo tisti, ki so bili zame neprijetni in so mi grenili rana leta mladosti. Bil sem zaničevan že zaradi tega, ker smo bili številna in revna družina. Čeprav neuk, željan znanja, sem hitro spoznal, da tudi pri tedanji učiteljici nisem bil priljubljen, kar pa otrok hitro začuti in uvidi. Morda sem imel srečo, da se je ravno takrat ukinila osemletna šola, ko bi moral stopiti v peti razred. Pred mano se je odprla druga pot v šolo, še daljša, a še bolj naporna.

Ta pot me je popeljala med sošolce in sošolke, ki so me medse sprejeli takšnega, kakršen sem bil. Bilo mi je prijetno med njimi. Spoznal sem več učiteljev. Najbolj sta mi ostali v spominu učiteljici Ema Krivograd in Mira Trafela, katera je bila vsa leta moja razredničarka. Bila je dobrega srca in si bi skoraj upal reči, da mi je bila v šoli druga mama. Ko smo imeli zaključni šolski izlet na Pohorje, mi je bilo nerodno povedati, da nimam denarja. Previdna, kot je razredničarka bila, je le izvedela, kakšen problem me muči. Živo se še spominjam njenih besed: "Tonči, pojdi z nami, jaz ti bom plačala izlet!" Obraz mi je zalila rdečica, požiral sem solze, počutil pa sem se zelo srečnega. Prvič sem se peljal z vlakom in potem z žičnico. Ta izlet mi je ostal v lepem spominu. Nisem vedel, kako naj se učiteljici zahvalim in ji izkažem hvaležnost za njeno dobroto.

Zadnji dan pouka sem šel na travnik, ki ga je oblivala jutranja rosa in tam natrgal travniško cvetje. Previdno sem ga nesel v šolo. Ko je stopila v razred, smo vsi vstali, jaz pa sem s ponosnimi koraki stopil k tabli in z jasnim glasom povedal: "Podarjam vam to cvetje v zahvalo in trud, ki ste ga vsa ta leta vlagali vame. Bilo je lepo hoditi v to šolo, ker smo imeli tako dobro razredničarko." Vesel sem, da imata sedaj tudi moja sinova podobno razredničarko, kot je bila moja.

Kljub težkim trenutkom v šoli najraje obujam tiste, ki so bili zame najlepši. Ob trideseti obletnici zaključka šole smo se zadnjič srečali in vsem nam je bilo zelo toplo pri srcu. Obujali smo najlepše spomine. Sklenili smo, da se srečamo ob petintrideseti obletnici, ko bomo »učenci« skupaj praznovali Abrahama, razredničarka pa šestdeseto obletnico.

Anton Pisar, oče Andreja iz 7. a

Moja mama je bila doma na Tolstem vrhu. Nižje razrede osnovne šole je obiskovala na zdajšnji gimnaziji Ravne. Takrat je bilo v praksi, da so učence, ki niso imeli nalog, niso sodelovali pri pouku ali bili neposlušni, po pouku zadržali. Reklo se je, da so bili "zaprti".

Mama se živo spominja, da so imeli pouk popoldne. Z dedkom ali babico so bili ob zimskem času zmenjeni, da sta jo po končanem pouku počakala pri kinodvorani, ker jo je bilo strah hoditi samo domov. Tako se ji je zgodilo, da je učiteljica ob koncu pouka s seznama "zaprtih" imela zapisano tudi njeno ime. Še danes ima pred očmi, kako hudo ji je bilo. Če razred ne bi bil zaklenjen, bi sigurno pobegnila. V mislih je že imela, da bi ušla skozi okno. Jokala je, ker jo je bilo tako zelo strah, da je ne bodo več čakali, da bo morala iti sama po temi domov.

Ko je po vsem prestatem strahu pritekla do kinodvorane, jo je na njeno veliko veselje tam čakala babica. Kregala jo je, kod hodi, ona pa je bila vsa srečna, da je bila ob njej.

Moja mama pravi, da je prav, da se nam danes ne dogaja tako, da so to bili prijemi, ki so že zgodaj v otroštvu kratili osebno svobodo, tega pa si danes vsekakor ne želimo.

Adrijana Kotnik, 7. A

VELIKO STARŠEV UČENCEV 7. C-RAZREDA JE OBISKOVALO NAŠO ŠOLO. FANTJE IN DEKLETA SO SE Z NJIMI POGOVARJALI IN IZVEDELI PRECEJ ZANIMIVEGA ZA NAŠE OČI IN UŠESA. PRISLUHNIMO JIM.

Sedim in premišlujem, kako in kje začeti, tako daleč so že šolska leta. Življenje teče kot reka po brzicah, vedno dalje in dalje. Kot ni več povratka vodnih brzic, tako ni več povratka te tako opevane mladosti in dnevo, preživelih v šolskih klopih.

Če bi lahko čas priklicala nazaj, bi ga ustavila ravno v času šolskih let, saj tako brezskrbnega življenja, radosti, sreče, veselja in razposajenosti v poznejšem življenju ni več. In če bi si hotela razložiti, zakaj je tako, bi potrebovala čas, da si zavrtim življenje nazaj kot film ter si napravim zapiske.

To življenje v času šolskih let je poglavje zase, je čisto nekaj drugega. Koliko je bilo v nas pričakovanj. Spraševali smo se, kako bo, ko bomo postali samostojni, neodvisni od svojih staršev, skrbnikov. Kolikor različnih ljudi, toliko različnih spominov, vsak s svojo pripovedjo.

Drugačni časi so bili pred tridesetimi leti, ko je moja generacija sedela v šolskih klopih. Čas zbršne veliko trenutkov iz teh let. Težko se je spet vrniti in izpisati nekaj spominov na papir. Le kje so zdaj vsi moji sošolci, učitelji, kam jih je popeljala življenjska pot? Radi smo se imeli in zaupali smo si skrivnosti. Nekateri učitelji so bili iskreni prijatelji, poskušali so nam pomagati v težavah, kajti v letih odraščanja verjetno tudi danes ni niti enega, ki bi bil brez njih.

Tudi mi smo kaj ušpičili, priznati pa nismo hoteli. Vedno je bil kriv nekdo drug. Zmeraj nam to ni uspelo, včasih pa. Potem smo kar pokali od zadovoljstva, da smo pretentali učitelja ali učiteljico. Razred kot skupina smo vedno držali skupaj, čeprav včasih ni bilo lahko.

Predmeti so tudi zdaj skoraj enaki; ene smo imeli raje, druge manj, tako kot tudi učitelje. Odvisno je bilo od samega razpoloženja učenca kakor tudi od učitelja.

Tedni in meseci so hitro tekli. Proti koncu šolskega leta so sledili dnevi učenja in muk, da smo si popravili slabe ocene, kajti treba se je bilo potruditi, da smo napredovali v višji razred. Po mojem v današnjem času ni dosti drugače.

Ko bodo današnji šolarji naših let, bodo spet pripovedovali isto. Naša mladost, mladost moje generacije, je bila lepa in sončna. Imeli smo mir, svobodo, kaj si lahko želiš še lepšega.

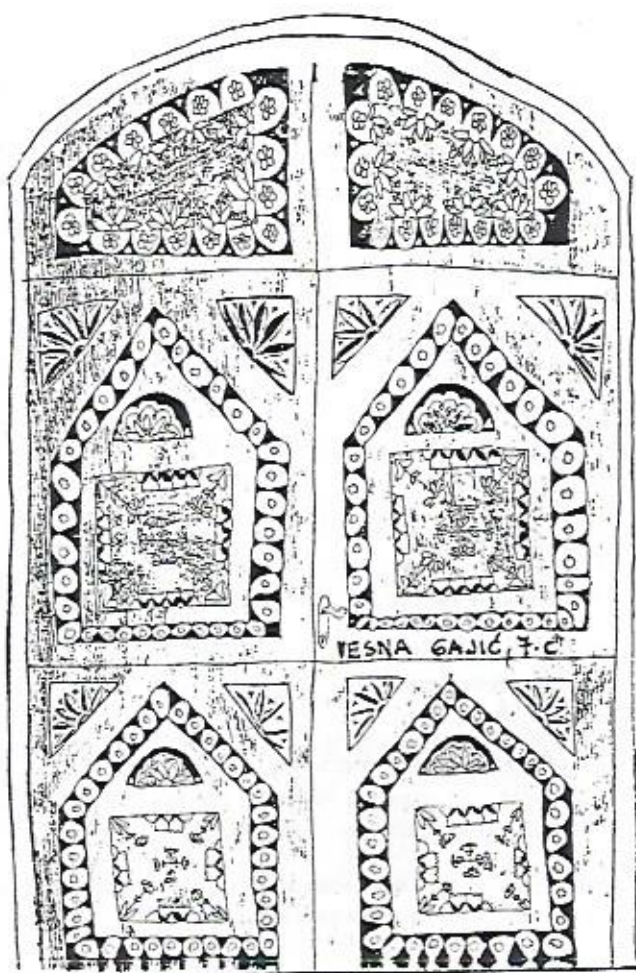
Sonja Laznik, mama Marka iz 7. c

Kajina mama Zlatka se spomni, da so izgubili učitelja angleščine, ker je šel na drugo delovno mesto in pri uri novega učitelja uprizorili pravi protest. Ko je ta prišel v razred, so vsi, tudi najboljši učenci, molčali in gledali v strop. Novi učitelj jih je skušal pridobiti z lepo besedo, nato pa žalostno obmolnil, ko je videl, da si ne more pomagati. Na pomoč je prišel ravnatelj in jim razložil, da je upor zaman in da bivšega učitelja ne bodo dobili nazaj. Nato je ves razred poslal domov. Tako se je neuspešno končal njihov kolektivni protest.

Mami Marka Cifra so najbolj ostale v spominu kulturne prireditve, saj je vsa leta pela v pevskem zboru in nastopala na vsaki prosiavi. Tudi svoje razredničarke in sošolcev se rada spomni.

Andreja Kolar, Tomaževa mama, še danes kdaj ob albumu in spominski knjigi skupaj s kakšno sošolko preleti svoje šolske dni. Spomni se svečane zaobljube ob sprejemu cicibanov med pionirje in dogodka pri malici, ko je sošolec poljubil sošolko, v katero je bil zaljubljen. Pri tem je Jasna močno zardela in spustila skodelico kakava na tla. Oba sta bila polita in vsa šola je takoj izvedela za to.

Ata Branko, glava družine Krautberger, je v pogovoru omenil, kako so včasih učenci spoštovali učitelje, da so njihove torbe bile dosti lažje kot danes naše in da so bili kaznovani, če niso imeli pri pouku vseh potrebnih stvari. Tudi domače naloge so bile lažje in njegovi starši so bili prosti - ni jim bilo treba pomagati sinu. Posebej pa mu je ostala v spominu pot v šolo in domov, ko sta ga sošolca zaradi zlomljene noge v košu nosila k pouku.

Vesna Gajić, 7. c

Kristijanovi mami Lučki Oprešnik je bila v šoli najbolj všeč matematika, ker je rada reševala neznanke in iskala rešitve, gospod Pristavnik pa jo je popeljal skozi čas, poln pomembnih zgodovinskih trenutkov, in jo naučil brati z zemljevida.

Ve, da so ogromno truda in energije v oblikovanje otroških osebnosti vložili vsi učitelji, ki so jo učili, in hvaležna jim je.

Starša Maje Jošt pa imata na osnovnošolsko življenje še posebej lepe spomine, saj sta se na tej šoli zaljubila drug v drugega. Očetu Miranu se je najbolj vtisnila v spomin sošolka, ki je danes njegova žena, mama Milena pa poleg svoje ljubezni omenja tudi stroge in prijazne učiteljice. Pesem Goodbye my love jo spomni na šolske plese.

Moja mamca večkrat obuja spomine na svojo, mojo in našo »Prežihovo« šolo. Ko jo tako poslušam, se mi zdi, da je bilo včasih na šoli še bolj zanimivo kot danes . . . ali pa so bili morda otroci drugačni. Nekaj je verjetno res; takrat ni bilo toliko različnih stvari, ki bi »motile« šolarje. Ni bilo na desetine televizijskih programov, ni bilo računalnikov in računalniških igrice, ki nam kradejo čas, staršem se ni vedno nekam mudilo. Imeli so več časa za svoje otroke, učitelji pa so bili zelo, zelo pomembni ljudje, ki niso živeli samo za svoj poklic, temveč tudi za svoj kraj. Danes (naj mi mamca oprostí - tudi ona je učiteljica) vsi skupaj nasedamo strašnemu vsakodnevnemu tempu, komajda se še znamo pozdraviti; otroci nimamo več želja, ki se nam ne bi uresničile.

Mislim in vem, da mamca, ko je hodila v šolo, ni imela niti polovice tega, kar imam jaz, pa je bila tudi srečna. Morala se je boriti za svojo srečo, nam pa je danes kar tako dana; vsepovsod nam jo celo vsiljuje.

Ati se na primer spomni, da je v prvem razredu prvič pojedel pravi »avstrijski« žvečilni - pogoltnil ga je, ker ni vedel, da se žveči. Veliko usnjeno torbo je nosil za sabo od 1. do 8. razreda. Še danes jo čuva in me jezi, ko mi jo kaže - jaz bi rad namreč vsako leto novo.

Mamca je imela eno samo veliko željo - postati učiteljica. Vsi otroci iz blokov so hodili v njeno »privatno« šolo. Imela je redovalnico pa palico - bila je skoraj tako stroga kot danes, ko je prava učiteljica. Ati jo draži, da so bili vsi zagledani v njo, ker je bila super igralka, recitatorka in »službena občinska napovedovalka na prireditvah«. Največji hec je, ker zna vse tiste pesmi še danes na pamet. Ko ati reče: »Danes bo pa literarni večer,« vsi skupaj zaspimo ob njenih recitacijah. Verjamete?!

Najraje poslušam, ko se spominja svojih učiteljic; Darinko je imela zelo rada, Evelina jo je vzpodbujala pri igranju, Irma je bila kriva, da mamca danes »martretira« otroke v znanju slovenščine. . . Jasno - na vse učiteljice nima enako lepih spominov.

Še nekaj mi je povedala, kar mi je »ful« smešno: točno tam, kjer je zdaj zrasla nova šola, so včasih regljale žabe - pravi orkester, ki je odmeval vse do njene sobe v stolpnici, iz katere se je (ali ni čudno) videlo točno na našo »žabjo« šolo.

Matjaž Kos, 7. c

Š O L S K I D A N ...

Torek je. Delovni dan začnemo v učilnici št. 8 skupaj z razredničarko - našo "drugo mamo." Kot vedno se ura začne: "Kdo se javi?" Spraševanje. . . Pojem, katerega neradi slišimo. Res, da je biologija čisto v redu šolski predmet, toda težko se je spraviti k učenju, ko pomisliš na vse tiste izraze ter nekam čudna imena nekdanjih živali in rastlin (sicer pa bomo v prihodnje doživeli še marsikaj hujšega - vsaj tako pravijo). Sledi še skupno ponavljanje, nato pa nadaljujemo z učno snovjo, ki sloni na uporabi grafoskopa in razlage, včasih pa tudi samostojnega dela.

Sledi matematika. V razredu nastane vesplošni preplah in vsepovsod se razlegajo klici obupa: "Dans bom pa sigurno js vprašan/a. Prosim, pomagite mi." (Brez skrbi, učitelji, prišepetavanje je tako ali tako onemogočeno.) Učenci pač ne maramo nepričakovanega spraševanja (pod "nepričakovano" pojmujeemo to, da ni točno določenega datuma za učenca, ki bo vprašan). Saj vemo, da takrat učitelji preverijo dejansko znanje učenca, pa vseeno še trdno stojimo za prepričanjem, da je točen datum spraševanja za posameznega učenca najboljši (takrat se vsaj naučimo, čeprav je ob tem s strani nekaterih učiteljev slišati nekaj o razvajanju). Pri matematiki navadno zelo zavzeto rešujemo naloge, precej poslušamo, še več pa razmišljamo, saj velja večinsko prepričanje, da ta predmet ni enostaven.

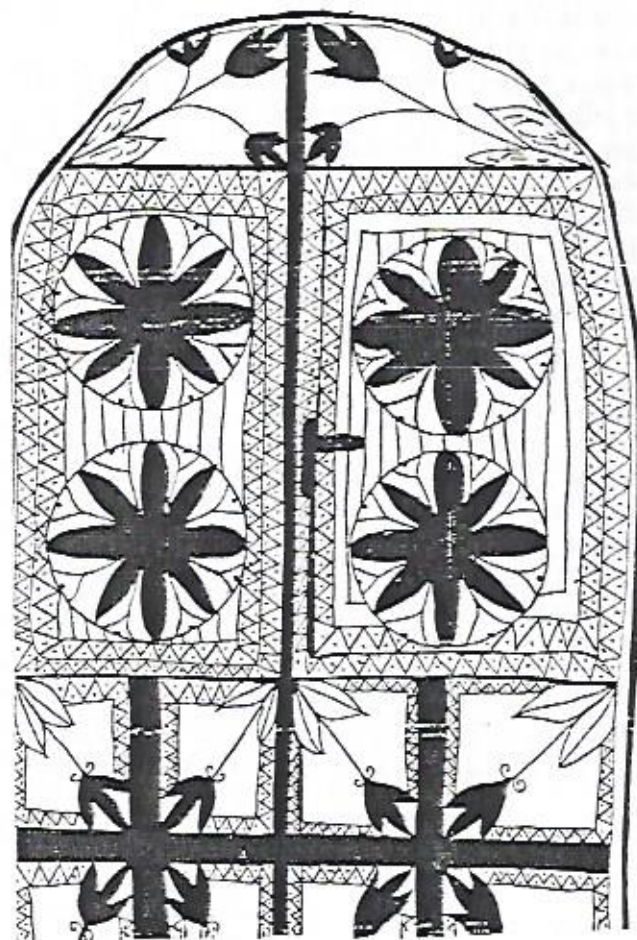
Na vrsti je ura, ki jo imamo večinoma vsi za eno izmed najboljših. To je seveda športna vzgoja, saj se tu lahko dobro razgibamo, naklepetamo pa tudi napojemo. Najraje imamo obdobje odbojke in druge igre z žogo, malo manj pa atletiko in gimnastiko.

Slovenščina. . . Tu teče prava debata. Vsi razglabljamo, premišljujemo in včasih uganjemo podatke o življenju ustvarjalcev, njihovih delih, literalnih obdobjih. . . Diskusije navadno ne dokončamo, saj jo prekine šolski zvonec.

Naslednjo uro se razdelimo v dva dela, in sicer na glasbena obdobja (zg. glasbe) in petje. Od teh glasbenih obdobj bi najraje dali roke stran, vendar so za splošno razgledanost tudi ta potrebna. Naravnost pa obožujemo petje! Žal pa vso idilo kvari naša razposajenost.

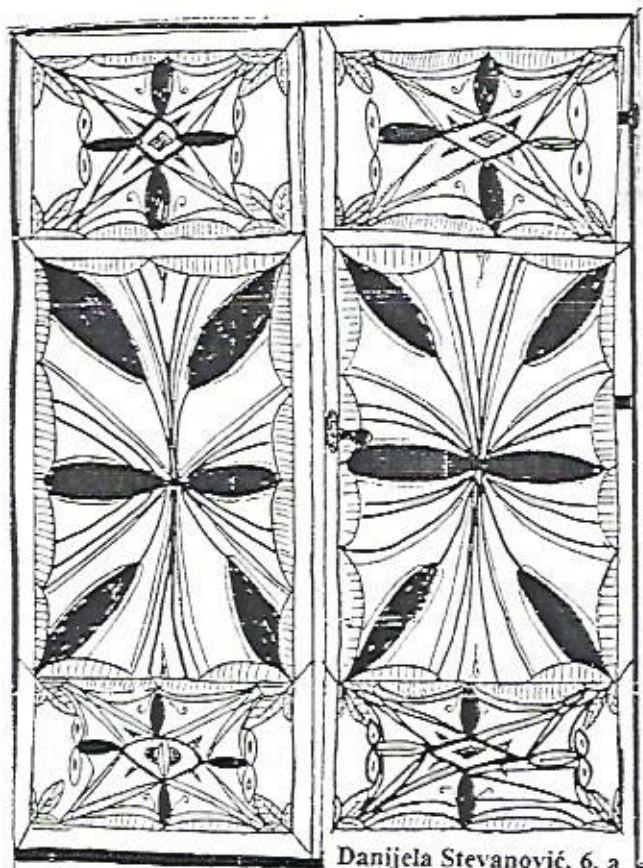
"Samo še zadnja ura," si misli vsak sam pri sebi. Na sporedu je zgodovina. Pri tem pridmetu na novo odkrivamo nekdanjo politiko in napake ljudi (pravijo, da se ljudje na napakah učimo) ter se ukvarjamo z neznanimi pojmi in zvesto ponavljamo njihov pomen.

Tako teče ura za uro, dan za dnem, teden za tednom, mesec za mesecem, dokler se ne bomo poslovili.

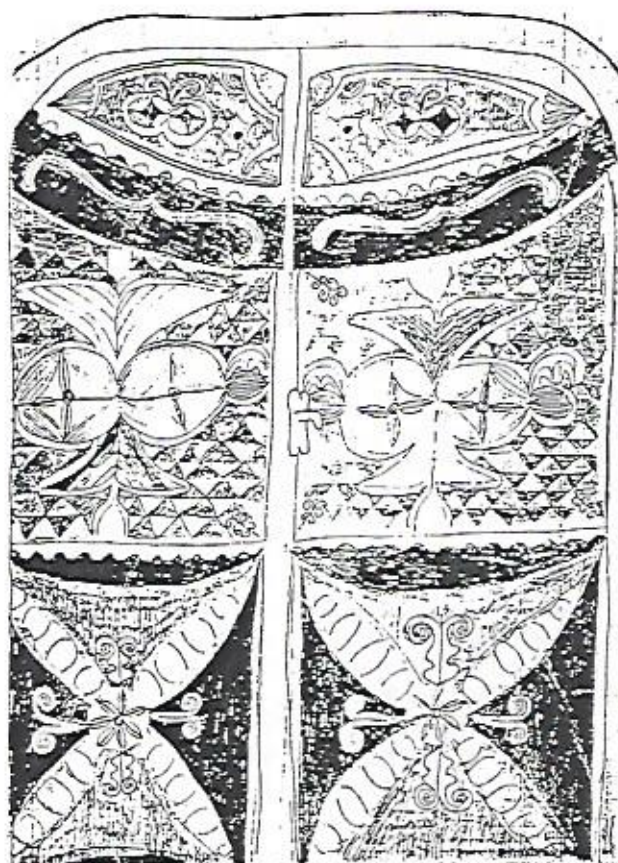

Tina Lorenčič, 6. a

Janja Šuler, 8. b

Danijela Stevanović, 6. a

Gordana Janković, 7. c

Polona Atelšek, 7. c

Poleg rednega pouka imamo na naši šoli učenci na izbiro veliko interesnih dejavnosti, kamor se lahko vključujemo pred ali po pouku. Vodiijo jih naši učitelji ali zunanji mentorji. Izbiramo lahko med športnimi, kulturnimi, družbenimi, naravoslovnimi ali »tehničnimi« dejavnostmi. Za vse, ki se želijo naučiti kaj več pri posameznem predmetu in poglobiti svoje znanje, je organiziran dodatni pouk, kjer se pripravljajo na posamezna tekmovanja. Tisti, ki imajo težave z učenjem, pa obiskujejo dopolnilni pouk. Že nekaj let je pri matematiki in slovenščini potekal nivojski pouk, letos pa je nastalo nekaj težav zaradi prostorske stiske.

Kaj se dogaja pri krožkih? Kaj delamo?

Vsi, ki radi obiskujejo planine, hodijo s planinci na pohode. Izbor je pester in odziv je velik.

Dobri pevci in pevke se srečajo na pevskih vajah pri zboru, kamor bi nekateri posamezniki lahko bolj redno prihajali, da se učiteljica ne bi jezila.

Likovniki pri likovnem krožku z mentorico ustvarjajo čuda stvari. Skrbno pripravljajo razstave v avli šole.

Pri šolskem radiu pripravljamo spominske oddaje in skrbimo za glasbo med odmori.

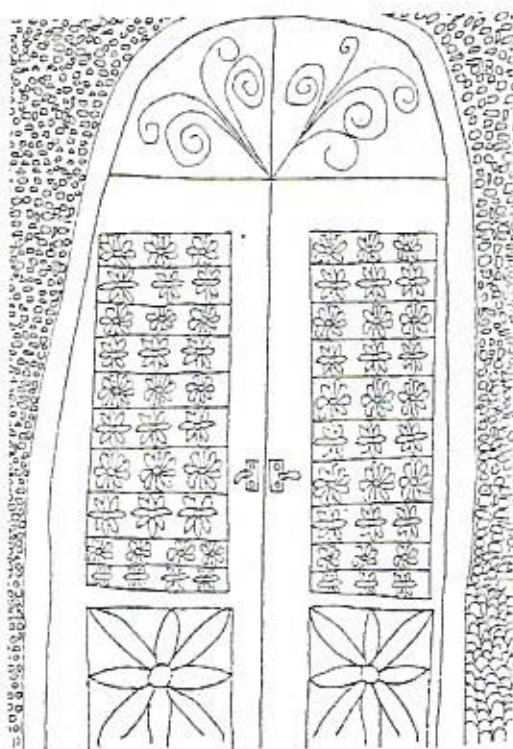
Člani novinarskega krožka se mesec za mesecem trudijo, zbirajo informacije ter pripravljajo zanimive teme, ki vam jih posredujejo v Utripu.

Zelo veliko je športnih aktivnosti in vsakdo lahko najde kaj zase.

Naši šahisti na turnirjih dobro zastopajo sebe in šolo.

Ne smemo pozabiti na dramski krožek, ki vsako leto pripravi kakšno igrice. Radovedni počakajmo na njihovo presenečenje.

Maja Oderlap, 8. a

Tanja Šumah, 6. d

N A Š I H O S E M L E T

In tako se je začelo! Iz prvega razreda smo se kot otroci, polnega življenja in igre, odpravili po dolgem mostu odraščanja. Šli smo skozi drugi, tretji in četrti razred. Prišli smo v peti razred. Groza! Vse je bilo novo. Novi učitelji, novi predmeti in najhujše - novi sošolci. Zame se je začel najtežji razred. Sošolci niso bili samo z Raven, bili so tudi iz drugih podružničnih šol. »Fuj, Kotuljčani,« smo govorili, a se je izkazalo, da so bili dobri prijatelji v teh štirih letih. Po mesecu ali več smo si že zaupali kakšno skrivnost in se veselo pogovarjali. Bili smo super razred. A kot bi trenil, smo že v šestem razredu. Tam se nismo najbolje razumeli, saj smo fantje držali zase in deklice zase. Zakaj to? Ne vem, a smo se proti sedmemu bolje razumeli. Prišla je zima, za njo pomlad in poletje ter jesen in že smo se kot 7. c našli za klopni. Čez sedmi razred so se nekateri težko prebijali, saj je bil težak. Kot prijatelji smo se dobro razumeli. Bili smo enotni.

Listi koledarja so se hitro obračali in že smo postali osmarji. Glavni na šoli. Juhuhu! Nekega dne je prišla k nam gospa Lamprecht in nam začela razlagati o poklicnih izbirah in šele tedaj smo se zavedli, da je naša otroška leta res iztekajo. Samo šola nam še gre po glavi in eksterna preverjanja pa valeta. Joj! Joj! Cel kup problemov se je zvrnil nad nas. Najtežje pa bo poslavljanje od sošolcev. V srednji šoli bo v razredu zmeraj tišina. Kako se bom navadil? Zelo težko. Pogrešal bom Uroša in njegov, oprostite, dolg in nabrušen jeziček. Pogrešal bom Damijana, postavnega fanta. Pa Miha in njegovo znanje pri vseh predmetih. Rok mi bo ostal v spominu, ker mi je vedno pomagal pri tehniki. Pa Peter? Njegova ljubezen do računalništva. Polono in njeno pametno glavico ter filozofijo, pa Vasjo, slavno tekačico. Hm, pa Špelo in njene lepe ocene. Vsi, tudi tisti, ki jih nisem omenil, mi bodo ostali v najlepšem spominu, v mojem srcu bodo zapustili kanček sreče in veselja. Težko mi jih bo zapustiti in pozabiti, kar pa se meni ne bo zgodilo, saj jih imam na poseben način vse zelo rad. Ko bo prišel čas slovesa, bom vsakemu poklonil srečno slovo. Rekel jim bom: »Srečno, prijatelji!«

Grega Kordež, 8. c

Bilo mi je sedem let, ko sem prvič stopila skozi velika črna vrata v stavbo, polno besed in dejanj. Takrat še nisem vedela, kaj pomenijo besede šolar, biti šolan in šola. Sčasoma sem vse to spoznala in od takrat naprej sem tudi v šoli in se učim.

V prvem razredu sem spoznala črke in številke, v drugem sem se naučila poštrevanko, v tretjem sem se veselila šole v naravi in v četrtem obnovila vso znanje iz prvih treh razredov. V petem razredu je šlo že zares, šesti razred je bil mačji kašelj, vendar sem se v sedmem močno trudila. Zdaj sem v osmem, na pragu mnogih in pomembnih odločitev, kaj bom, ko bom velika. Glavo imam polno znanja, saj se pripravljam na malo maturo, ki bo tudi odločila o moji prihodnosti.

Vsi imamo zastavljene visoke cilje, vendar le nekaterim uspe. Veliko nas na poti do njih omaga. Življenje je nit, polna veselih in žalostnih trenutkov, a tudi usodnih.

Vasja Knuplež, 8. c

Hudo mi je, ker se bom kmalu morala posloviti od šole - osnovnošolskega življenja, prijaznih učiteljev in učiteljic ter dobrih sošolcev in sošolk. Čeprav so mi včasih ponagajali, sem jih vedno imela rada in jih spoštovala.

KATARINA OŠLOVNIK

Kolo življenja se vrti naprej, z njim pa tudi mi. Pred osmimi leti sem prestopil prag te šole in v teh letih imel o njej drugačno predstavo kot danes. Iz leta v leto sem postajal zrelejši. V šolskih klopih sem preživel najburnejša leta. Pridobil sem veliko znanja, pretrpel trenutke resnobe in strahu, neugodja, dvomov, žalosti, se šalil in veselil. Dosegel sem uspehe in občutil poraze. Vzponi in padci so me spremljali celih osem let. V teh letih sem stkal mnogo prijateljstva in prebolel tudi izgube.

DAMJAN PRIKERŽNIK

NAŠIH OSEM LET

Tako kot starejši ljudje tudi mladi večkrat razmišljamo, kako čas beži, leta minevajo, da se še sami ne zavedamo, kdaj odrastemo. Največja sprememba je takrat, ko začnemo guliti šolske klopi, ko iz brezskrbnega življenja stopimo na pot, ki je polna odgovornosti, skrbi in tudi veselja. To je čas našega šolanja, ki se počasi že preveša v konec.

PETRA KRZNAR

Prvi razred sem obiskovala v Vuzenici, drugega na Prevaljah, tretjo šolsko leto sem preživela na naši stari šoli, od četrtega razreda naprej pa obiskujem to šolo. Te selitve so me precej utrudile, saj sem povsod morala iskati nove prijatelje.

MARTINA FERK

Prva tri leta sem osnovno šolo obiskovala v Bijeljini, kjer sem živela z babico, potem pa sem se na začetku 4. razreda preselila k staršem, ki so že prej delali in živeli v Sloveniji. Vsa ta leta šolanja sem imela težave z jezikom, vendar sem s svojo vztrajnostjo in pridnim učenjem ob pomoči staršev, sošolcev in učiteljev, ki so mi stali ob strani, vse težave tudi premagala. Tako sedaj obiskujem 8. razred in si želim, da bi ga uspešno končala in si pridobila še več znanja.

VALENTINA OSTOJIĆ

Ko smo kot četrtošolci s stare šole prišli na to šolo, nisem bila nič preveč navdušena, saj so nam vedno govorili, kaj lahko in česa ne smemo. Starejši učenci so nas potiskali, se norčevali in nam govorili, da smo MALČKI - PALČKI.

SANDRA GOŠNAK

Na tej šoli sem doživela marsikaj. Rada se bom spominjala lepih dni, bedaste pa bom izbrisala iz svojega spomina.

VALENTINA PISAR

8. C

Šole v naravi sem se zelo veselil, ker z nami ni bilo staršev in sem se končno počutil bolj svobodnega. Pa ni bilo ravno tako, kot sem si želel, kajti zbolel sem in od šole v naravi nisem imel skoraj nič.

Vedno sem se tudi spraševal, kdaj bom tako velik kot fantje in dekleta, ki so prirejali ples in zabave, ampak sedaj ko sem v 8. razredu, opažam, da ni biti starejši nič lepše kot mlajši.

ROK FILIPIČ

Ko sem bila majhna, sem mislila, da so kuharice hudobne, da te lahko vsak čas zgrabijo in zaprejo v poln lonc kuhane kaše. V času šolanja sem spoznala, da sem se motila in da so zlata vredne, saj nam dan za dnem pripravljajo malico, da potešijo naše želodčke.

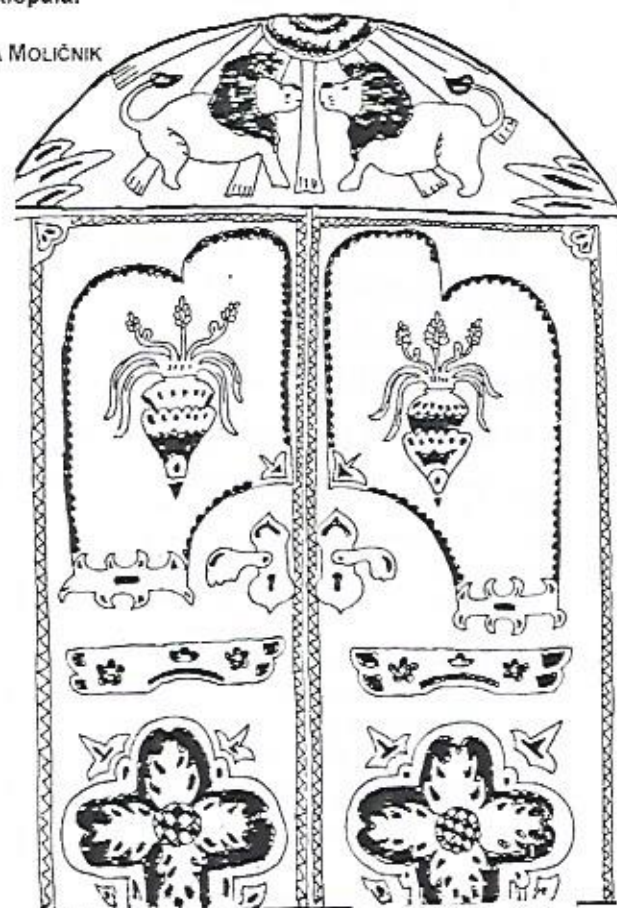
SUZANA MATIČ

Učitelji v času mojega šolanja niso bili zmeraj enaki. Nekateri so bili preveč zahtevni, drugi so bili včasih tudi "tečni", tretji pa spet zelo prijetni. Posebno mi je ostala v spominu gospa Rozika Vogel, ki se je spominjam po njeni razumnosti in prijaznosti, kar smo potrebovali in potrebujemo še danes.

ZALA ROŽEJ

V letih svojega šolanja sem se držala pregovora - KAKOR BOŠ SEJAL, TAKO BOŠ ŽEL. - V srcu sem ga nosila že od malih nog in še vnaprej se ga bom oklepala.

POLONA MOLIČNIK

Robi Marin, 6. c

Šola že stoletja služi svojemu namenu. Tudi naši očetje, mame, dedki in babice so hodili v to šolo s ponosom in se radi spominjajo osnovnošolskih dni. Očete in mame sva vprašala, kako je bilo v šoli takrat, ko so oni hodili vanjo. Starši so nama povedali, da ni veliko razlik med tistim in današnjim časom. Tudi učili se niso kaj manj kot mi. Imeli so podobne predmete kot mi, le srbohrvaščine zdaj ne poučujejo več. Pravijo tudi, da je danes zgodovina malo drugačna in da se je tudi metoda pri angleščini precej spremenila. Pri nekaterih predmetih pa je treba vse znati bolj podrobno, menda pri biologiji, slovenščini itn. Najprej so bili na gimnaziji, nekateri pa na stari šoli pri gasilskem domu ali pri cerkvi v Stari ulici, potem pa so se preselili v novo šolo Prežihovega Voranca. Ta je zdaj stara že 30 let. Rekli so tudi, da so bili učitelji bolj strogi kot zdaj in da nekateri še učijo, a ne tako strogo, s palico v roki. Pri pouku so učitelji od njih zahtevali disciplino, niso si smeli dovoliti tako sproščenega obnašanja kot mi.

Vid Brezočnik in Miha Klemenc, 5.b

Janjo Krajnc in Matejo Fužir iz 5. b je zanimalo, kaj starejši Ravenčani mislijo o današnjih učiteljih in o našem prizidku. Dobili sta naslednje odgovore:

DANAŠNJI UČITELJI SO:

- PREVEČ ZAHTEVNI;
- KAR V REDU, KER NE TEPEJO VEČ OTROK;
- PREMALO STROGI;
- RAVNO PRAVŠNJI.

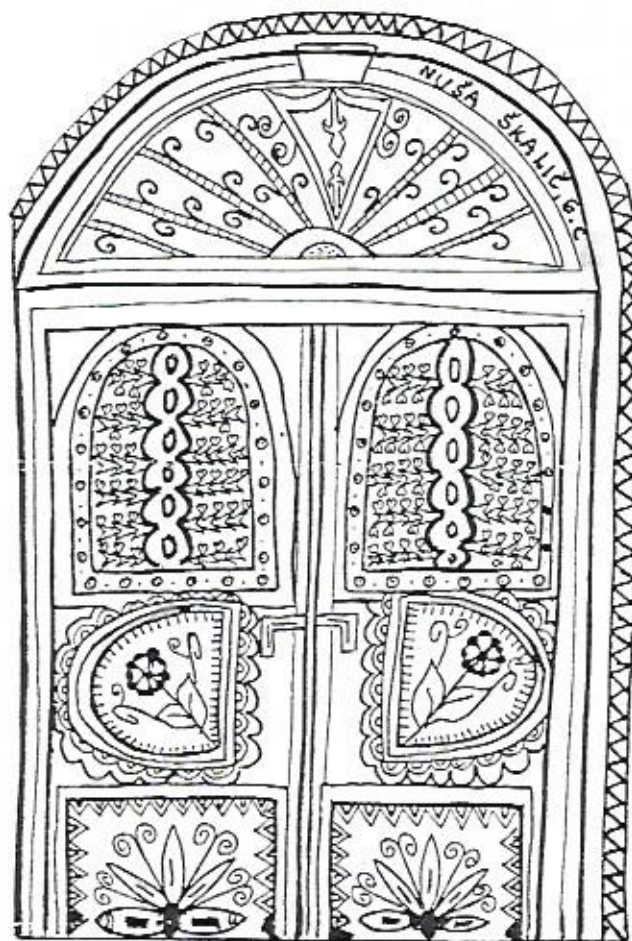
KAJ MENIJO O PRIZIDKU?

- Upajo, da bodo učenci in učitelji s prizidkom zadovoljni.
- Pravijo, da je naša šola lepo urejena, čista in polna zdravja.
- Najbolj so veseli starši mlajših otrok, ker pouk ne bo več popoldne.
- Vsi se z nami vred veselijo otvoritve in upajo, da se bomo potem še bolj pridno učili.

Spomin na šolske dni
še vedno živi -
v srcih vaših
in tudi naših.

Moji prijatelji v šoti in doma -
vedno se bom v življenju na vas
rada spomnila.

Nataša Satapija, 8. c

Nuša Škalič, 6. c

ŠOLA NAŠE DOMIŠLJIJE

Uh, kako lepo bi bilo, če bi bila šola takšna, kakršna se poraja v naši domišljiji!?

Dolga leta sem vsak večer molila, da bi v našem kraju zgradili novo superšolo po izbiri otrok. Nekega dne sem se proti večeru peljala pogledat, če jo že gradijo. Ne boste verjeli. Pričeli so z gradnjo. Delavcem sem obljubila, da jim bom pomagala pri delu, saj sem imela dobre zamisli in nadnaravno moč. V nekaj mesecih je bila super šola sezidana, super opremljena in ... Učenci, ki prej niso hodili v šolo, so sedaj prav veselo odkorakali vanjo.

In zakaj so tako veselo odkorakali? Zakaj le? Tudi vi bi, če vam zaupam, kako je v njej potekal pouk. Stoli so bili čarobni. Ko si se usedel nanje, so te začeli zibati v eno in drugo stran. Vse je postalo mehko, nič več ni bilo trdih lesenih sedežev. Na mizah so bila pisala, ki so pisala sama od sebe, se smejala in vse znala. Zato smo vsi dobivali same petice, seveda le z malo truda. In kaj porečete na to? Nič ne recite, le urno pridrvite v našo superšolo in zaživite z nami v njej.

Petra Osterman, 6. c

Zjutraj, ob vstopu v šolo, sem mislila, da imam privide. Vsi otroci so bili čokoladni, slike na stenah čokoladne, voda se je strdila v čokolado... Nisem vedela, kaj naj to pomeni!? Ko se bi moral začeti pouk, "čokoladarji" niso šli v razrede. "Uf, kakšna superšola!" sem vzkliknila. Ko sem prišla v učilnico, se je naenkrat učiteljica spremenila v žabo, pod pa v mlako.

Vse te "žabe" smo nagnali na zrak, mi pa smo žurali do konca četrte ure. "Hm," sem pomislila, "zdaj, ko je čas, da gremo domov, pa so vsi kar naenkrat izginili. Kaj je to?" Hotela sem že iti, ampak me je ustavil eden, tako močan, dobro postaven, ljubezniv fant. Nato so se pokazali tisti čokoladarji. Drug z drugega so jedli čokolado. S tistim fantom pa sva začela plesati. Med plesom sem ga vprašala za ime, on pa mi je odgovoril, da za svoje ime ne ve, ve pa, da je princ najbogatejšega kralja v Angliji. Ta dan sem bila zelo vesela, saj sem šla z njim v deželo najlepših morij, gozdov in travnikov. Usedla sem se na mehko travo, on pa poleg mene. Dal mi je darilo, ki je pa še vedno velika skrivnost. Gledala sva v prelepo dolino, ampak napočil je čas slovesa. Naenkrat je kar izginil in za njim so se prikazale tri zlate zvezdice, nato pa so izginile. Najbrž je bil to duh, ampak z njim sem preživela super dan.

"Uf, kakšna sreča, da je vsaj en dan v letu takšen, da rečemo šoli SUPERŠOLA."

In doma ... Mama me je pozdravila s KVA-KVA.

Saša Kos, 6. c

Nekega popoldneva mi je šola zaupala svoje skrivnosti. Pogledal sem skozi vrata in se zelo prestrašil.

Vrata so se začela premikati, okna so ropotala, krede so plesale in klopi so se vrtele. Naenkrat je vse obstalo in nastala je tišina. Vprašal sem: "Ali se lahko pridružim plesu?" Odvrnili so, da se lahko.

Peli in plesali smo tri dni in tri noči. Doma so me že pogrešali, zato sem se moral vrniti. Ko sem prispel, so me bili vsi veseli. Hitro sem moral zaspati, saj je bila nedelja in naslednji dan spet pouk. V šoli je bilo vse mirno in vsi predmeti so bili na svojem mestu. Začuden sem gledal. Zazdelo se mi je, da sem samo sanjal. Še danes ne vem, ali je bilo vse to res.

Uroš Gams, 6. c

Bil je lep sončen dan in sama sem šla na sprehod do gozda. Nenadoma sem zaslišala, da nekdo joče na ves glas. Ozrla sem se in zagledala staro šolo. "Zakaj pa jočeš, šola?" sem jo vprašala. Žalostno me je pogledala in odgovorila: "Kako ne bi jokala! Otroci so me zapustili. Raje hodijo v lepo, bogato šolo. Le kaj bodo storili z menoj sedaj, ko sem stara in grda? Ne potrebujejo me več. Nič več jih ne morem naučiti."

Poslušala sem njeno tarnanje in sem jo hotela potolažiti. Rekla sem ji: "Kar nehaj jokati in pomisli, da so vsi naši starši hodili vate in še sedaj radi govorijo o tebi. Rekli so, da te bodo obnovili. Ne jokaj, vse bo še dobro!"

Šola se je potolažila in obljubila mi je, da ne bo več žalostna. Jaz pa sem ji rekla, da jo bom večkrat obiskala.

Zala Lužnik, 4. b

V naši domišljiji se lahko namesto v šoli tudi v razpadajoči graščini dogaja marsikaj.

Nekoč, pred davnimi petimi leti, je živelo dvajset Nevedov. Zašli so v staro razpadajočo graščino, v katero so že hodili malo večji "Večvedi". Njihovi poglavarji so bili za njih "Vsevedi".

Vseveda je nevedna bitja seznanila s petindvajsetimi čudnimi drobcenimi bitji, ki skupaj lahko postanejo Ana, mama, sladoled, metla. ... Skrbno urejena so spravljena na papir, zložena v knjige.

Še danes so dobri prijatelji in se obiskujejo vsak dan. Včasih se nanje jezijo, ker se pri kontrolni nalogi nočejo pravilno postaviti v vrsto. Spet se jim nasmejijo, ker se postavijo v dobro šalo. Posebej se jih razveselijo, če jih prinese poštar od prijatelja.

Nevedna bitja so postala Večvedi. A vedno znova prihajajo nova nevedna bitja. Stara graščina pa bo odslej vseeno ostala sama. Čudna drobcena bitja so se skupaj z Večvedi in Vsevedi preselila v lepši dvorec, kjer bodo še dolgo, dolgo nagajala in zabavala majcena nevedna bitja.

Vesna Jug, 5. c

N A S M E J A N A Š O L A

Špela pride in šole in reče mami: »Jutri gremo v Pekl.« Mama pa: »A tako poredni ste?«

Bojan Petrič, 4. C

GREMO VSI, VSI V ŠOLO,
SOVRAŽIMO LOPATO, KRAMP, MACOLO.

ŠE NIKOL' SE NISEM TAK' SMEJAL,
KO ŠOLA JE GORELA,
KO UČIT'LI SO BEŽAL'
KO GROMSKA STRELA.

Bojan Petrič, 4. c

UČITELJICA VPRAŠA JANEZKA:
»IMAŠ VSAKO TRETJO BESEDO
PODČRTANO ZARADI NEZNANIH
BESED?«
»NE, VSAK VEČER TAM OSTANEM PRI
BRANJU.«

Florijan Ovčar, 5. c

ŠOLA RES NI ŠALA,
VČASIH JE ZABAVA.
VČASIH SMEJEMO SE VSI
SKUPAJ Z UČITELJI.
RADI SKUPAJ RAČUNAMO,
RIŠEMO IN PIŠEMO.
ČE PA SLABA OCENA PRILETI,
SMO ZOPET ŽALOSTNI VSI
IN NASMEH SE Z USTNIC IZGUBI.

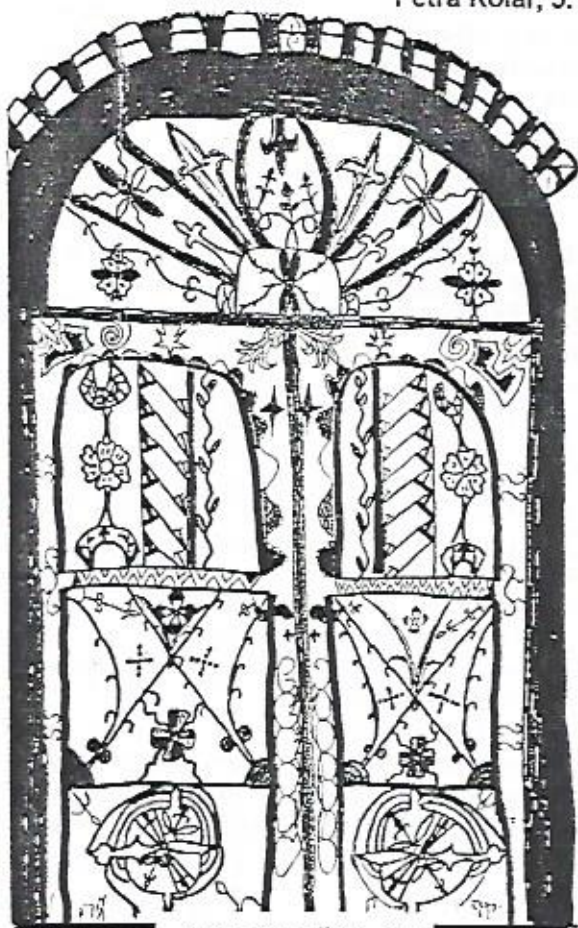
Petra Kolar, 5. b

NAŠA ŠOLA JE VELIKA,
A ZNANJE SE NAM VČASIH PRAV IZMIKA.

VELIKO MORAMO SE UČITI,
ČE HOČEMO LEPO OCENO DOBITI.

A VČASIH SE NAS SMOLA DRŽI
IN CVEK V REDOVALNICO PRILETI.
SEDAJ BOMO NOV PRIZIDEK DOBILI,
DA SE BOMO LAŽJE MED ODMORI LOVILI.

Nejc Gorenšek, 5. c

Bojan Klančnik, 6. c

Sem Osnovna šola Prežihovega Voranca. Stojim na Gozdarski poti 11 na Ravnah na Koroškem. Letos praznujem trideseti rojstni dan. Pravzaprav sem v najlepših letih. Vsak dan me obišče okoli šeststo otrok. Zelo so živahni. Razgrajajo in se pogovarjajo vse mogoče stvari. Jaka in Tine se pogovarjata o avtomobilih, Simona in Tina pa o Barbikah.

Kmalu bodo počitnice. Ostala bom sama, samo moje učilnice bodo z menoj. Toda tudi jaz potrebujem počitek, pa še lepo me morajo urediti. Potem bodo pridivljali učenci in spet bo vse veselo. Poslušala bom njihove pogovore in opazovala, kako se učijo. Lepo mi bo!

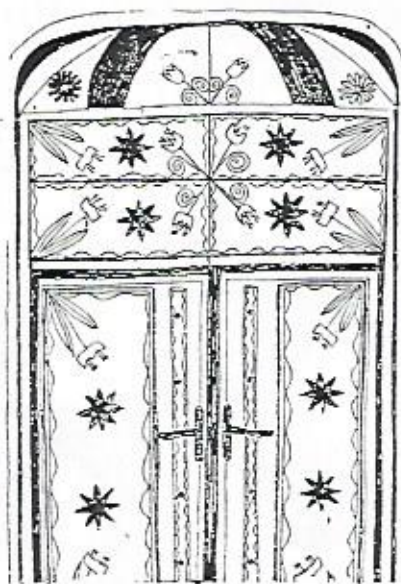
Napisala šola Prežihovega Voranca,
pardon, LEA ČAGRAN, 4. a

Z A R A Z V E D R I L O

V naslednjih pregovorih se skrivajo življenjske resnice:

- KDOR VEČ ZNA, VEČ VELJA.
- KAR SE JANEZEK NAUČI, TO JANEZEK ZNA.
- KDOR SE NE UČI, SE MU SLABO GODI.
- KOLIKOR ZNAŠ, TOLIKO VELJAŠ.
- VSAKA ŠOLA NEKAJ STANE.
- PAZI SE, PAZI, DA TE ŠIBA NE OPLAZI.
- ČLOVEK KAŽE V MLADOSTI, KAJ HOČE V STAROSTI.
- UČI SE, UČI, OKROG FANTOV SE NE SUČI!

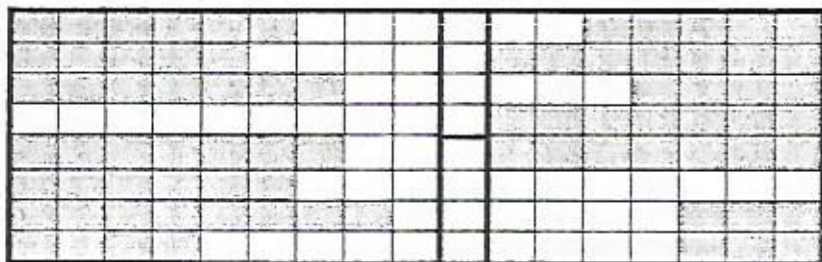
Pregovore o znanju in šoli so za vas zbrali tretješolci:
Jure Zih, Marko Smolak, Suzana Tahiri, Peter Kovač,
Nadja Polovšek, Peter Mithans in Anja Cimerman.

Kristijan Pavšer, 6. a

REŠI NASLEDNJO KRIŽANKO IN ZAPIŠI REŠITEV!

1. V šolo hodimo...
2. V šoli po njej pišemo.
3. Kdo popravlja stvari na šoli?
4. Tovarišici pravimo tudi...
5. Smeti mečemo v...
6. Telovadimo v...
7. Predmet, pri katerem pojemo...
8. Predmet, pri katerem računamo...

Nejc Mlakar, 4. a

Naša šola je vesela,
saj je pridnih učencev veliko imela.
Po končanem šolanju so v svet odšli
in se radi vračali.

Vendar šola vedno ni vesela,
saj je tudi porednih otrok
že kar nekaj imela.
A jih je lepega vedenja učila
in jih ni napodila.

Maja Svenšek, 4. c

**ZELO SE ŽE VESELIMO,
DA V NOVO ŠOLO POHITIMO.
JOJ, KAKO LEPO NAM BO,
VSI ŽE KOMAJ ČAKAMO!**

Ana Suhodolčan, 4. a

